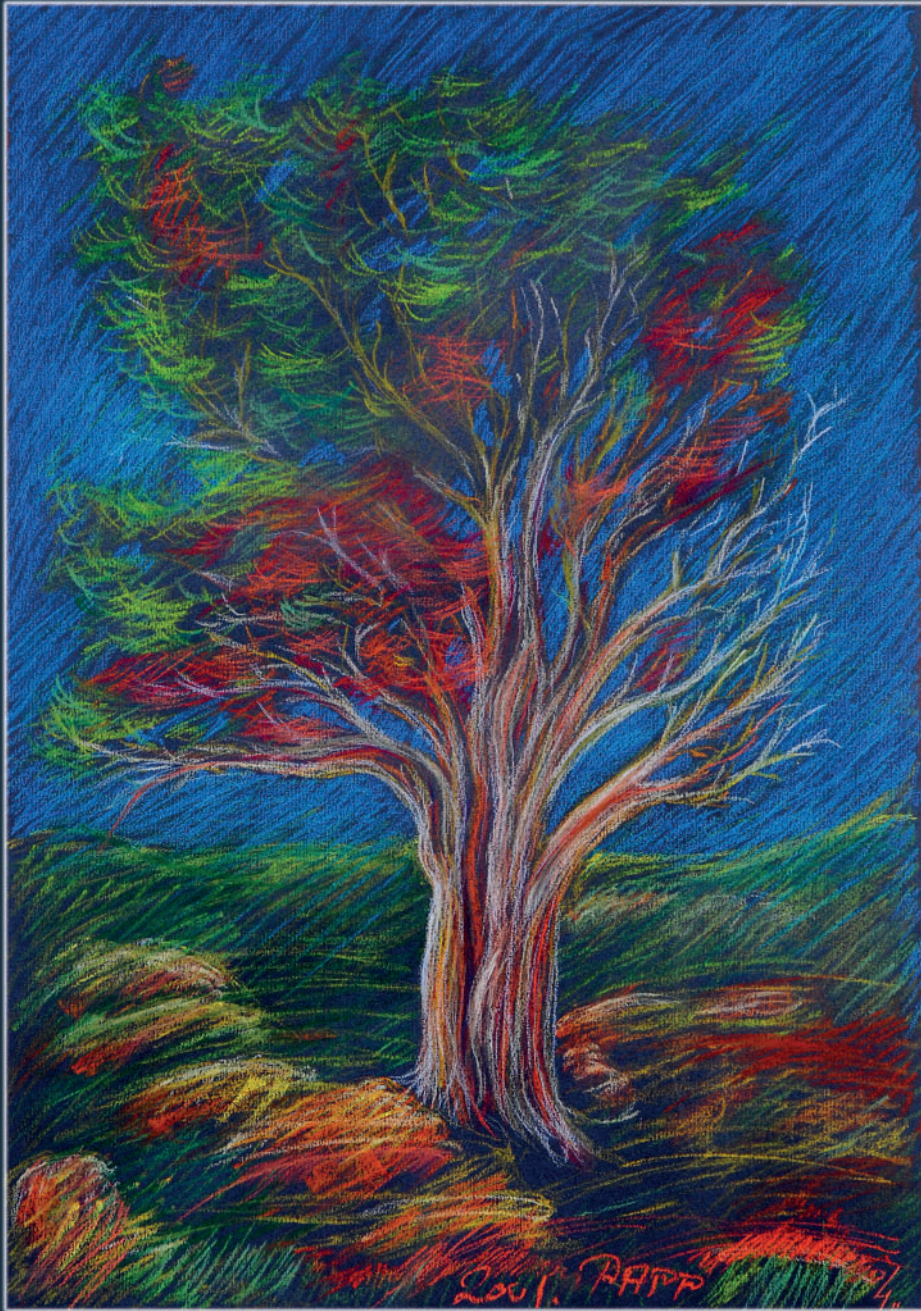




PAPP IMRE



Ezt az Albumot az unokáimnak készítettem, Atinak, Bendinek, Pankának és Beninek.

Az életem úgy „hozta”, hogy nem ismerhettem meg egyik nagyapámat sem. Pontosabban a Papp-nagyapám már régen nem élt, amikor megszülettem, a Bognár-nagyapám korán elment, akkor én nagyon fiatal voltam. A szüleim keveset „meséltek” róluk, jóformán alig, szinte semmit.

Egy embert a tetteiből lehet igazán megismerni.

A cselekedeteim az idő múlásával megszépülnek, vagy még rosszabbakká halványulnak függve a rám emlékező hozzám fűződő viszonyától.

Én abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy „lenyomatok” sokaságát hagyhatom magam után. Ezekben benne vannak a perceim, napjaim és éveim, éltem nagyobbik része. Így a munkáimban is tovább élhetnek az Album lapozgatása során.

Úgy gondoltam – mert megtehetem –, hogy szeretném ezeket a „vizuális lenyomatokat” még halálom előtt személyesen átadni a legfiatalabb leszármazottjaimnak, ha „értővé” válnak, akkor talán egy részlet-dúsabb „nagyapa-képet” alkothatnak.

Ezek a grafikák, festmények ma is a családom falain vannak. Soha nem szántam kiállításra, vagy eladásra őket. Ezzel elképzelhető, hogy nem cselekedtem helyesen, amikor önző módon csak a magam örömeire alkottam. Ezen változtatni már nem lehet és nem is akarok.

Az alkalmazott grafikáim (település címerek, könyvek stb.) hosszú éveken keresztül „örvendezhetnek” a nyilvánosságnak.

A művek nem születtek volna meg, ha a Mami nem „fogja a kezemet” a közös életünk során.

Köszönöm neki!

Unokáim, hogy néktek adom az „Albumot” és ezzel jelképesen az „egész-életemet”, ezzel nem követendő példát akarok nyújtani, vagy kérni. Előttetek még ott van a „nyomat-alkotás” lehetősége. A tevékenységi területeiteket szabadon választhatjátok. Az élet bármely részén lehet eredményesen élni.

A TI „élet-folyótok” még csak csörgedező patak.

Kívánom ez a „patak” duzzadjon folyóvá és érje el az „óceánt”!



1966-2023
Rákóczi falvától Berkenyéig

2023, Berkenye

Tervezés, szerkesztés, tipográfia:

Papp Imre

Ötletgazda („Csinálj már valamit, mondjuk egy albumot, ne unatkozzál!”):

Pappné Benson Mária

Készült: 5 példányban



*Ma már bátran kijelenthetem, hogy kaptam egy életet ajándékba,
aminek nagy részében
a jó, vagy rossz gondolataimat képi formában jeleníthettem meg.
Főfoglalkozásban „játszhattam” a vizualitással.
Az ezerkilencszázötven óta tovahömpölygő életfolyó mit mosott el,
és mit épített nehéz summázni,
de azon leszek, hogy a „hordalék” között
még akadjon értékes „homok”.*

Előszó



Papival közösen megírtunk már a családnak néhány könyvet. Eleinte még kiharcoltam, hogy én írassak valami bevezető félét. Aztán ez halványult, és az utolsó – számomra talán a legfontosabb – írásunkban ez el is maradt (elbambultam, utólag jöttem rá).

Ez az album régi vágyam, csak konkrétan sokáig nem fogalmazódott meg bennem. Együtt tervezgettük az „Elkésett naplót”, amiben leírná gyermekkorát, családját, jó és rossz „tetteit”. Gyűjtögette is hozzá az anyagokat, de sehogy sem kezdett bele, unszolásom ellenére sem. Közben ezek a dokumentumok – ő azt hitte – számítógépes aldozatokká váltak, és jegeltük a dolgot. Nagy szerencsénkre, amikor előző évben eldöntöttük, hogy megírjuk „életünk könyvét”, nagy részüket sikerült előcsalogatni, így az elkésett napló már elvesztette értelmét.

Jött a nagy kérdés:

„ÉS MOST MIVEL TÖLTSEM

NAPJAIMAT, HOGY NE ÉREZZEM MAGAM FÖLÖSLEGESNEK???!?”

Mint tudjuk, az előzőekből (impresszum): jött a „nagy-ötlet”.

Csinálj egy albumot, amiben benne van eddigi életed munkálkodása, fáradozása, talán sokszor erőfeszítése is. Ezt nyugton mondhatom, hiszen élete társaként ennek nagy részét én is átélhettem, még ha a kezdeteknél nem is voltam jelen.

Gondolatom értő és érző fülekre talált. Megkezdődött a „műhelymunka” és mint látjuk sikerült is létrehozni. Bár a festmények nagy része lakásunk és gyermekeink otthona falán méltó helyet talált, így okafogyottá vált a mondás: „...minek fessek, ha minden csak a pincében fog porosodni, kit érdekel?...”.

VAN KINEK!!!!

Hiszen ma már ott tartunk, hogy unokáink is benyújtják igényüket, hogy Papi ezt, vagy azt a képet nekem adnád? Papi festenél nekem egy-t?

Gondolom, így született meg az ötlet, hogy ezt az Albumot Papp Imre (azaz Papi) a négy unokájának készíti és ajánlja, hogy ismerjék meg mi az amivel élete nagy részét töltötte, és reményeink szerint még sokáig mulatja vele az idejét.

Pappné Benson Mária, alias: „Mami”

Előszó

„Alkoss, művész, ne beszélj!”-mondja a XX. században Paul Klee, a híres svájci festő.

Ennek a gondolatnak eleget tesz Papp Imre barátom is. Munkáiról nem beszél. Beszélgetéseink alkalmával gyakran mondta: „*nincs kedvem festeni, én már befejeztem*”, így fordulhatott elő, hogy alkotó tevékenységre biztattam:

– „*Nem hiányzik az olajfesték illata?*”

Meglepődtem, s elszégyelltem magam, amikor „végiglapoztam” e könyv akkor még elektronikus változatát. A benne lévő alkotások döntő részét ismerem, de így, egyben... lehangoló ez a sokszínűség: grafikák, festmények, „fény-festés” (analóg és digitális korszakú fotográfiák), fotógrafikák, könyvborítók és teljes könyvtipográfiák, más alkalmazott grafikák, címerek. S minden félreismerhetetlenül „pappimréül” van: ugyanaz a műgond, precizitás, művesség.

Amire fölfigyeltem 1976 nyarán: Felvételi vizsga. Rajzból. Az egyik srác figyelmeztet egy ókori görög szobor gipszmásolata köti le. A rajzlapján formálódó mélyen barázdált jellegzetes görög hajviselet akár hajviselet-történet könyv illusztrációja is lehetne...

Negyvenhat év után is ugyanez az aktuális médium iránti tisztelet köszön vissza munkáiról. A könyv bevezetőjében írja: „...Terveim szerint ez lesz egyben az utolsó is”. Biztos vagyok benne, hogy ez a könyv ugyan összegzés, de nem lezárása, hanem nyitánya egy új alkotói korszaknak. **„Bárcsak tudnám, miért jön létre a mű, amikor oly jó álmodozni róla.”** – Mondja a rendező, P.P. Pasolini a Dekameron végén.

Imre! Te is így vagy vele! Ha létre jön egy mű, már a következőn elmélkedsz!

Kolláth Ferenc, alias: „Kabóca”



Bevezetőm

Még időben észbe kaptam és „összedobtam” életem második, vagy harmadik „kiállítását”, album-formában. Terveim szerint, ez lesz egyben az utolsó is.

Egész életemben „ültem a kuckómban” és tettem a dolgomat (kb. huszon-egy éves koromig álmodoztam: „művész leszek”) a saját és családom, esetleg barátaim örömére.

Bocsánat, füllentettem. Még a nyolcvanas évek vége felé gyakorta megesett, hogy a piára időnként eladtam egy két festményemet, főleg a kocsmáros volt a rendszeres „művész-pártoló”. Most már szívesen visszavásárolnám az akkor piacra dobott műveimet. Sajnos ez már lehetetlen.

Gondolkodom, mit is „szóljak” valami okosat, bevezetőül.

A Mamival megosztva töprengésemet, Ő mint már oly sokszor, segített.

„Már jó régen a Rákóczi Lapban készült veled egy riportszerű beszélgetés. Olvasd el mit is mondtál akkor!”

Így tettem és döntöttem: a 2009. februári lapszámban nyilvánosságra hozott gondolataim semmit nem változtak és nem is akarom finomítani, bővíteni.

Az akkori gondolataimnak itt van a helye. Ezeket szánom a „megkésett-kiállításom” bevezetőjéül.

PBM: Ahogyan előző számunkban már beharangoztuk, a 2008. év végén megjelent „Falvi kiskönyvben” szereplő alkotókat szeretnénk egy kicsit részletesebben is bemutatni. Ez alkalommal Papp Imrével beszélgettünk.

KT.: Kissé felhúztad a szemöldököd, mikor a „művészt” és a „művészetet” említettem a bevezető beszélgetésünk elején. Ha már ilyen rosszul lóan vetted a megszólítást, akkor ki is a művész?

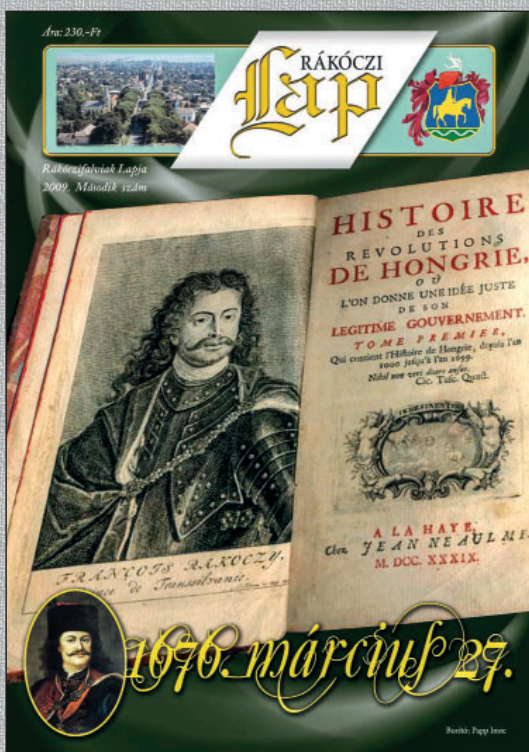
PI.: Én azért nem szeretem magammal szemben is a „művész” megszólítást, és úgy általában

a mindennapi szürke hétköznapi életünkben sem, mert csodálok egy két MŰVÉSZT a művészet minden területén annyira, hogy még csak véletlenül sem sorolnám közéjük magamat. Én ezzel a minősítéssel nagyon szigorú vagyok. Úgy gondolom az értékjelzőt tartani kell a megfelelő magasságban (elégge a „békaséggéig” csúszott az napjaikra).

És most rátérve a kérdésedre: Ki is a művész?

Szerintem, aki hosszú gyötrelmes évek során, önmagával, kétségekkel és kéte-lyekkel vívódva tökéletesen elsajátítja a SZAKMÁT. Képes egy olyan világot magának teremteni, amiben minden egy célnak van alárendelve, az önmegvalósításnak (még ha bele is pusztul).

Képes a világot úgy tükrözni, hogy az másoknak örömet, felejthetetlen élményt adjon, és a tükrözéssel elgondolkodtat, esetleg elindít egy belső öntisztulási folyamatot, ezáltal némileg visszahatva a tükrözött világra.



KG: És ha valaki ösztönszerűen ráérez?

Pl.: Én ezt nem így közelíteném meg, inkább úgy, hogy ő, vagy a környezete felismeri a szunnyadó adottságot. Az adottság felismerése adja a motivációt, a környezet, vagy az illető számára, hogy elindítson egy képző, vagy önképző folyamatot, amely eredményeként válik alkotóvá.

Köztünk nagyon sok alkotó ember él. Én az alkotók között tartom nyilván az asztalost, a kőművest, a fémművest és még sorolhatnám tovább a mestereket, de hangsúlyozom csak a mestereket. Biztos vagyok benne, hogy ők is hosszú évek folyamán, még tanulták és tanulják a szakmát, sokat vívódtak és vívódnak önmagukkal és a kételyekkel. Szerénytelenül mondva, közéjük sorolom magamat is.

A kérdésedhez kapcsolódva mondjuk úgy, hogy én is „ráéreztem” valamikor tizenhét éves koromban a rajzolás és a festés ópiumára. A szűk környezetem ezt kevésbé értékelte és valószínű, hogy én is voltam annyira rest és bátortalan, hogy nem ezen a területen kezdtem el a szakmai tanulmányaimat.

Mint látható, a „sorsomat” nem tudtam elkerülni és nem is akartam. Az eddigi életem során folyamatosan a vizualitás szűk területén mozogtam.

Erre képesítem is van, végzettségem szerint rajz és matematika szakos tanár lennék. Amit jelenleg tudok, azt mind autodidakta módon sajátítottam el (a főiskolán levelező hallgatóként végeztem és ebből a laza kötelékből adódóan igazi tanítómesterem nem akadt).

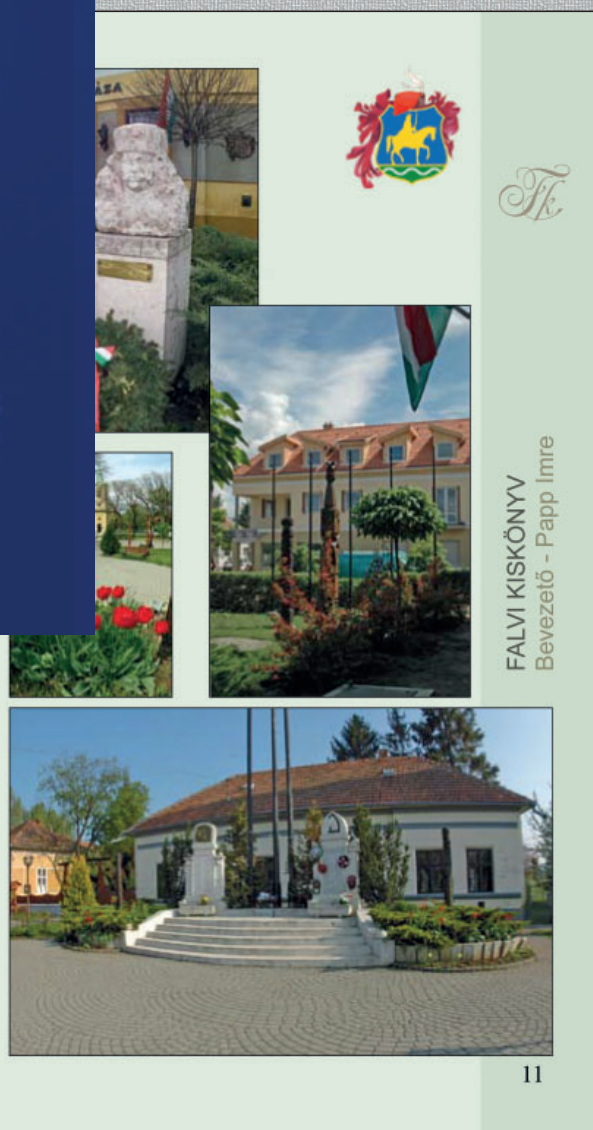
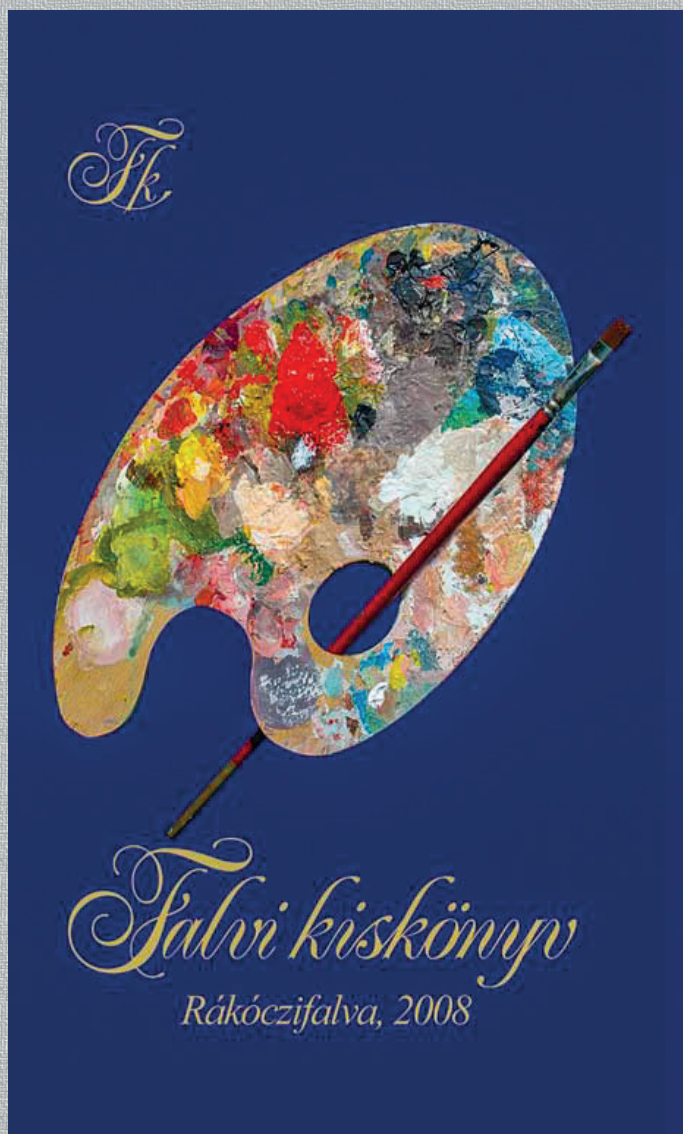
Tanítóim a „tanítóművek” voltak (iszonyatos sok vesz körül bennünket, csak látni kell az értékeiket és belőlük a „folyamatot” kihámozva, megismerni, ami értéké tette őket). Mind e mellett úgy gondolom, meg kellett tanulnom a „világot látni” (amit nem látunk, nem érzékelünk az számunkra nem létezik). Az érzékeny „látás”, az érzellemmel párosuló intellektuális befogadás és a beivódottak visszatükrözése saját szűrőmon, saját eszközeimmel alkotják képi világomat. Legyen az fotó, festmény vagy alkalmazott grafika.

KT.: A „Kiskönyvben” úgy láttam régi műveid szerepelnek, mostanában mivel foglalkozol?

Pl.: Mint említettem napjaim nagy részét a képek világában töltöm, számítógép előtt ülve vagy a fényképezőgép keresőjén kitekintve. Ez a két eszköz „értőkézben” (talán az enyém az) együtt használva csodálatos ecsetet alkot. Örömmel használok őket, hiszen gazdagítják, színesítik és tartalommal töltik meg napjaimat.

Kérdéssel biztosan nem erre gondoltál, hanem a hagyományos képalkotásra. Hosszú idő után ez év januárjában elkezdtem festeni (jobban mondva tudatosan „rákényszerítettem” magam). No, nem valami újesztendői fogadalom hatására, hanem inkább az miatt, hogy megerősödött bennem a tudat: az életem vége már már tapintható közelségbe kerül, és ha végig gondolom nem sok nyomot hagytam magam után ez idáig, amit az adottságom által nyugodtan megtehettem volna.

A másik készítés: gyerekeimnek és unokáimnak hagyom örökölni a piktúrákat, így is tovább élve majd közöttük, hiszen ezekbe a „világ-lenyomatokba” nap mint nap, az alkotás folyamán beleköltözik a lelkem is (nékem édesapám után csak pár sárgult kalligrafikus kézírás maradt, csodálom a míves sorokat és érzem a lelke lüktetését). Fontos motiváció még, hogy egy faluközösségben élek immáron hat évtizede (egy közösség értékének determinálója a közösséget alkotók cseleke-



deteinek milyensége. Az ott-élők egymáshoz való viszonyukkal, tetteikkel vagy tehetetlenségükkel gazdagítják, vagy csupaszítják mindennapjaikat, teszik híressé, vagy hírhedtté a községet.), szorosan kötődök ide, és szeretem minden nyűgével, bajával együtt.

Mivel a Falvi kiskönyv apropóján beszélgetünk, a bevezetőjéből idéznék e gondolathoz: „...vannak időszakok, mikor elvágyódom településünkről, de új nap kezdetén ráébredek, hogy ezek a gondolatok saját tehetetlenségemből és időnkénti sikerélmény-hiányomból fakadnak. Hálát adok az „én Istenemnek”, hogy időről-időre hátrahagyhatok olyan munkát, amit nem csak én tudok órákon át nézegetni, hanem ezek más vidékekre kerülve „nagycsaládunk” ismertségét is öregbítik.”

KG.: *A lakásod fala teli van a festményeiddel. Szoktál e kiállítani?*

PI.: Igen kevés alkalommal került erre sor.

Mint az előzőekből kiderült, elég „lusta” voltam.

Pedig a nyilvánosság fontos, amiről nem tudnak, az nem létezik.

A másik ok, így utólag visszatekintve, talán féltem a kritikától, és ez is visszatartott közszemlére tenni munkáimat, de ezzel mások is így lehetnek. Most már bánom, mert a jó szándékú, szakszerű bírálatból nagyon sokat lehet tanulni - még, ha fáj is -, ez a fejlődés motorja.

Jelenlegi munkáim nagyon is a nyilvánosság előtt vannak. A Rákóczi Lap küllemét olyan műgonddal tervezem, mintha egy festményt „bütykölnék”, és számomra egy-egy jól sikerült borító ugyan olyan érték is.

KG.: *Nem volt olyan gondolatod - hisz pedagógus végzettséggel rendelkezel -, hogy a vizualitáshoz kapcsolódó tudásodat, tapasztalatodat továbbadd, tanítványokkal foglalkozz?*

PI.: Ha rövid szeretnék lenni, mondanám: nincs rá igény.

De magamat vigasztalva, és az általam vélt valóságot vázolva a válasz hosszabb.

Hetedik éve tevékenységem is szorosan falvához köt. Barátom, Tóth Lajos (polgármester) szavaival élve, a falu „designer-e” lettem. Ez a bizalom és titulus kötelez. Napról napra, hónapról hónapra törekszem, és megteszem a tőlem telhetőt, hogy igényes munkák szülessenek „elektromos műtermemben”, legyen az alkalmi meghívó, vagy községünket reprezentáló könyv vagy egyéb kiadvány.

Úgy érzem szűk pátriánkban a szakterületemen felállítottam egy szintet, ami alatt másoknak, akik hasonló ténykedésbe kezdenek átbújni nem illik, csupán átugrani.

Így ezzel, talán a mostohán kezelt pedagógusi tevékenységem is hatott (beszélgetésünk elején említettem: engem a „tanítóművek” tanítottak). Lehet nem hangzik szerénytelenül, amit most mondtam, de nem is volt szándékomban.

KG.: *A „Kiskönyv” megtervezése, megvalósítása nagyrészt neked köszönhető. A bemutatott festmények, az újság grafikák havonta bizonyítéka a benned rejlő tudásnak. Kívánom, legyen lehetőséged arra, hogy sokan ismerjék meg alkotásaid! Legyen örömed a további munkádban is! Köszönöm a beszélgetést!*

Ezt a könyvemet („... gyerekeimnek és unokáimnak hagyom örökül a piktúrákat..”) az unokáimnak ajánlom. Kizárólag Nékik készítettem. Ismerjék a „lenyomatot”, amit magam után hagytam.

Kívánom, hogy a jövőben, ha bármivel is foglalkoznak, legalább ilyen „műves-értékeket” hozzanak létre az életük során, legyen az szellemi, vagy anyagi „termék”.

Papi



Tizenhét évesen, Édesapám halálát követően, valamiféle sugallatra „ültem-ösz-sze” először komolyabban a vázlatfüzetemmel.
A ceruzarajz Tiszavárkonyal szembeni Tisza-parton készült.



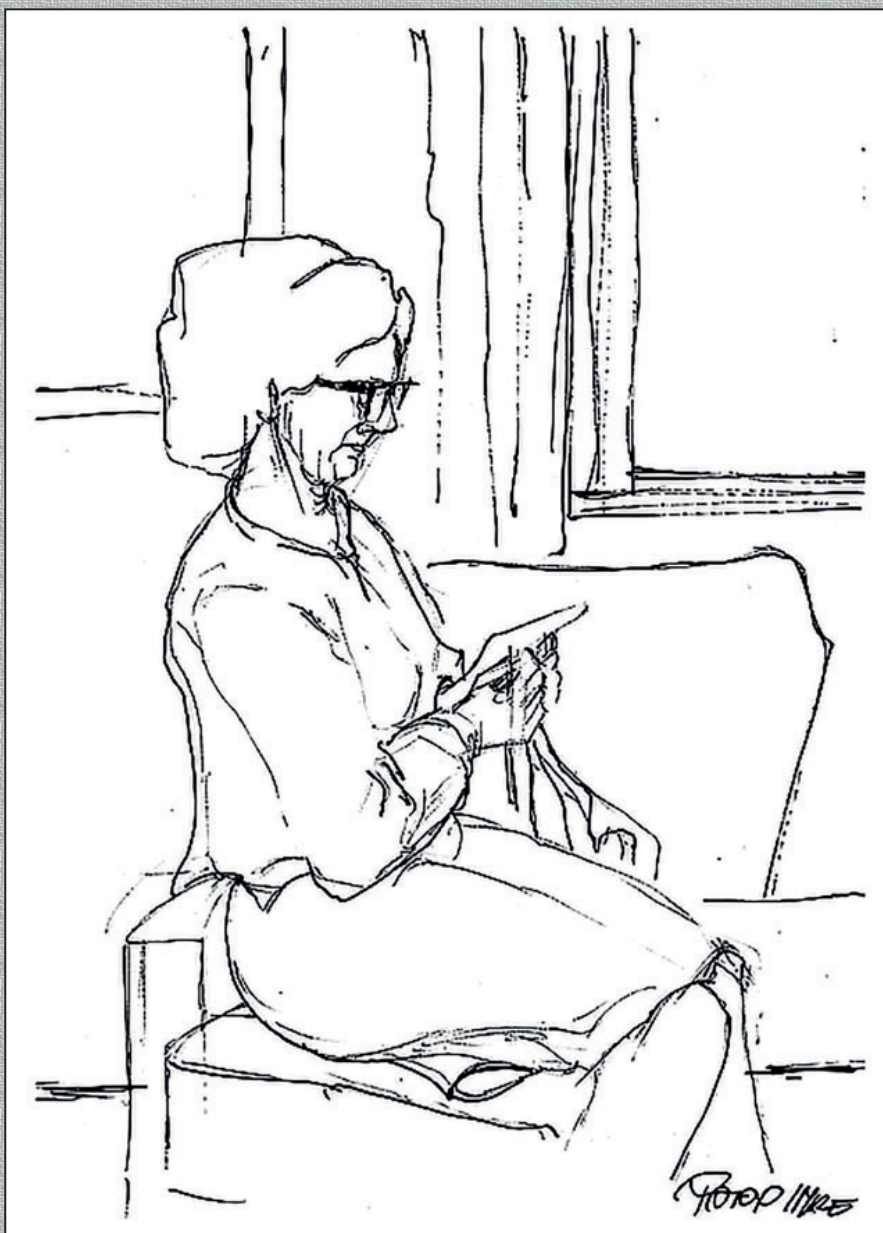
Még abban az évben, 1967-ben pár tubus „olajból”, egy papundeklire megszületett az első festményem. Nagyanyámat próbáltam megörökíteni. Akkor már az „elmeszesedett” agya irányította gondolkodását és cselekedeteit.



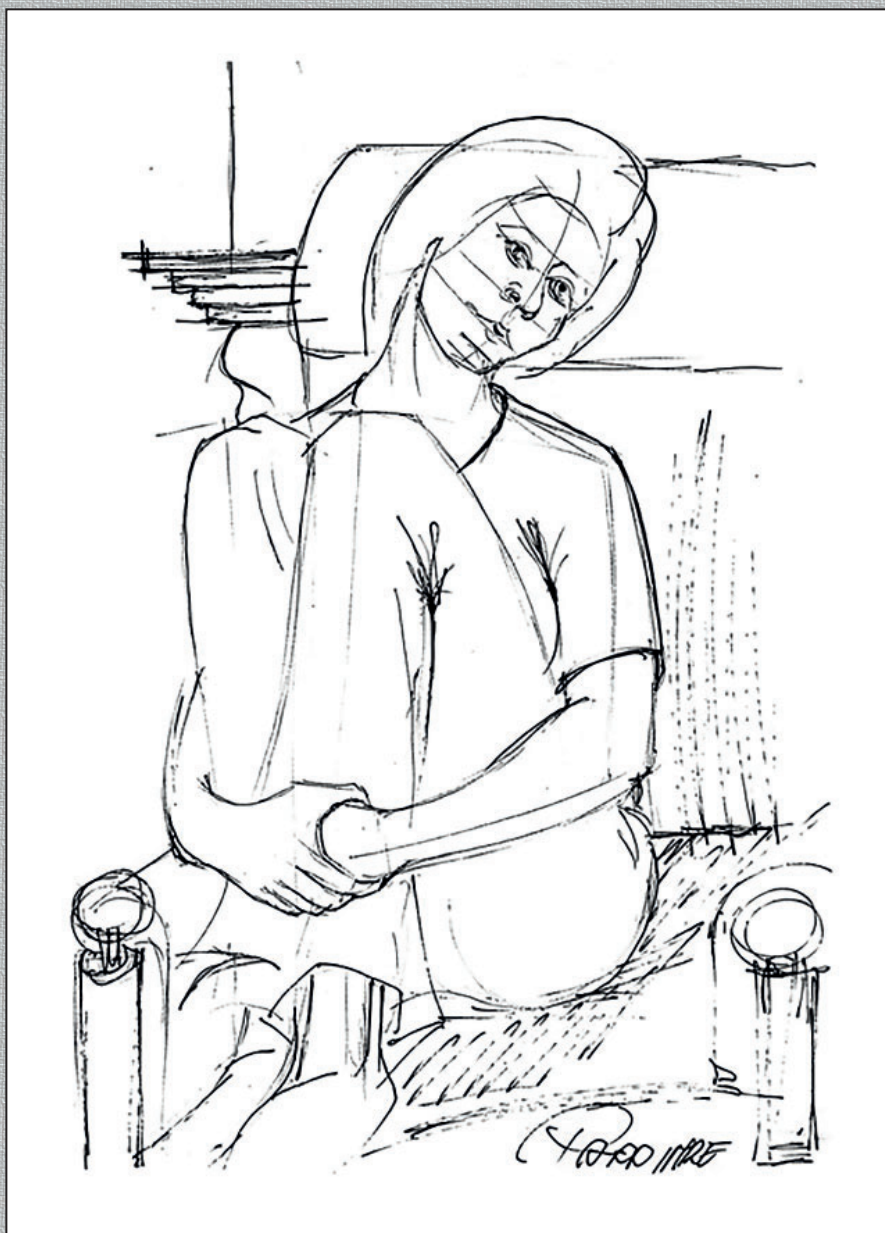
1967. *Olaj* (26x29 cm)



Nagyanyám (tusrajz 21x30 cm)



Édesanyám (ceruza 24x30 cm)



Mami (ceruza 24x30 cm)

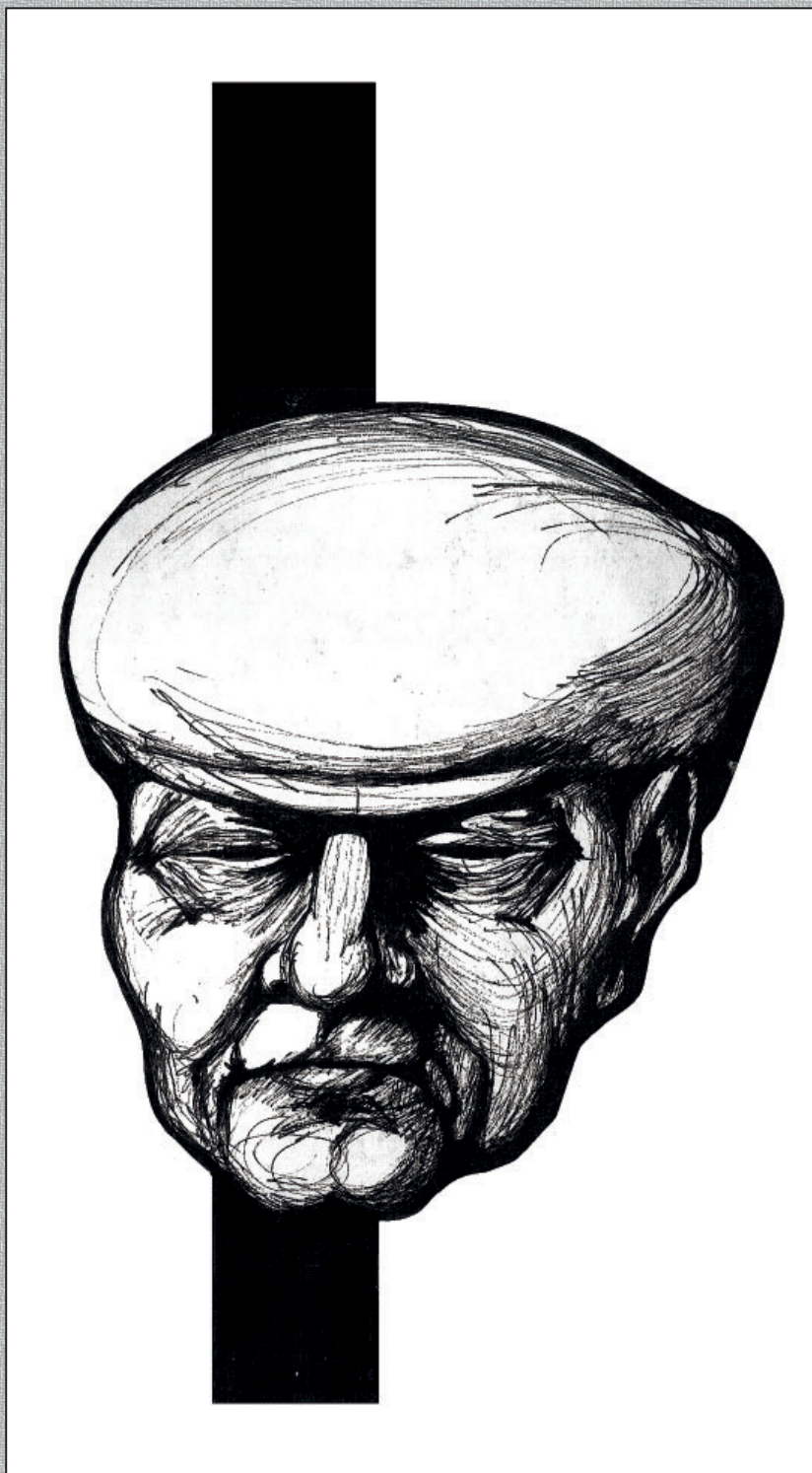


Mami Helgával (ceruza 24x30 cm)

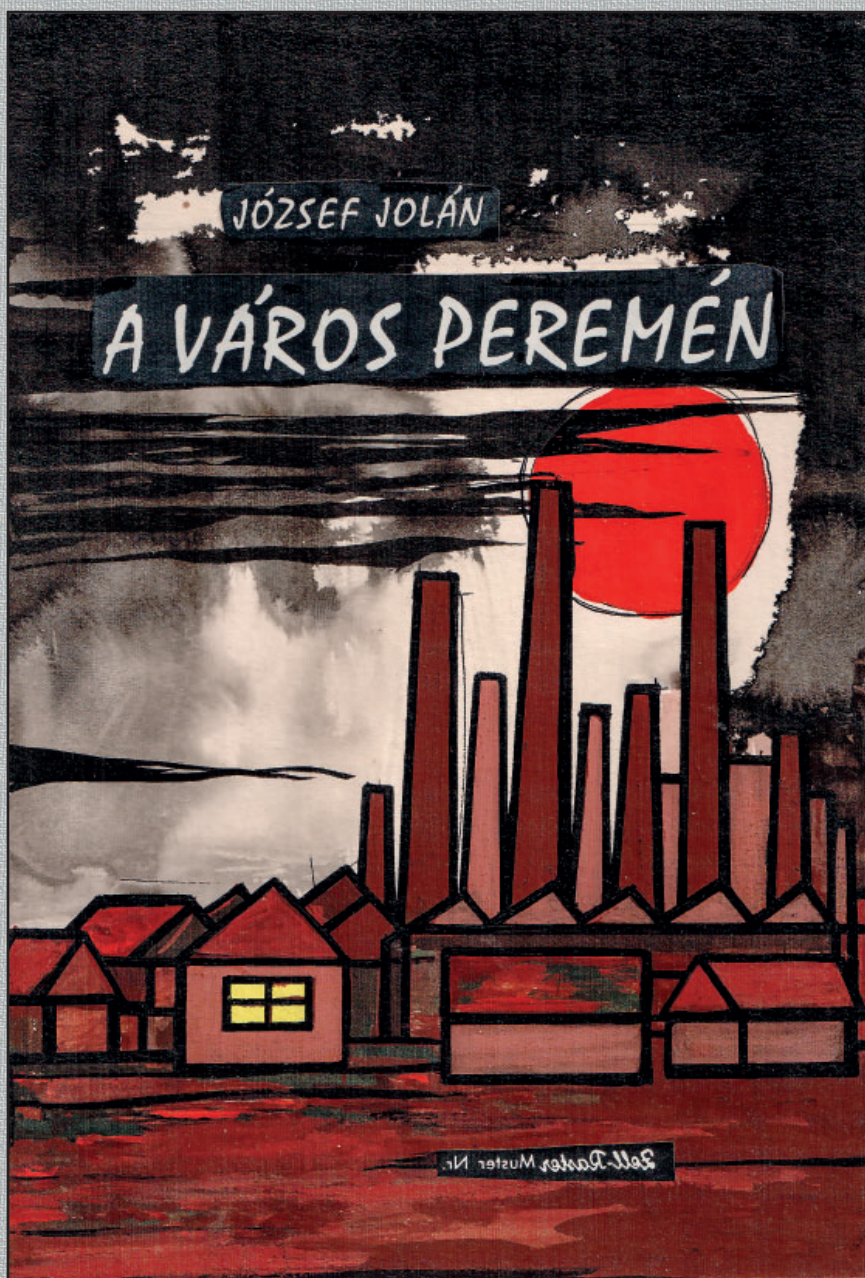


194.12.21.

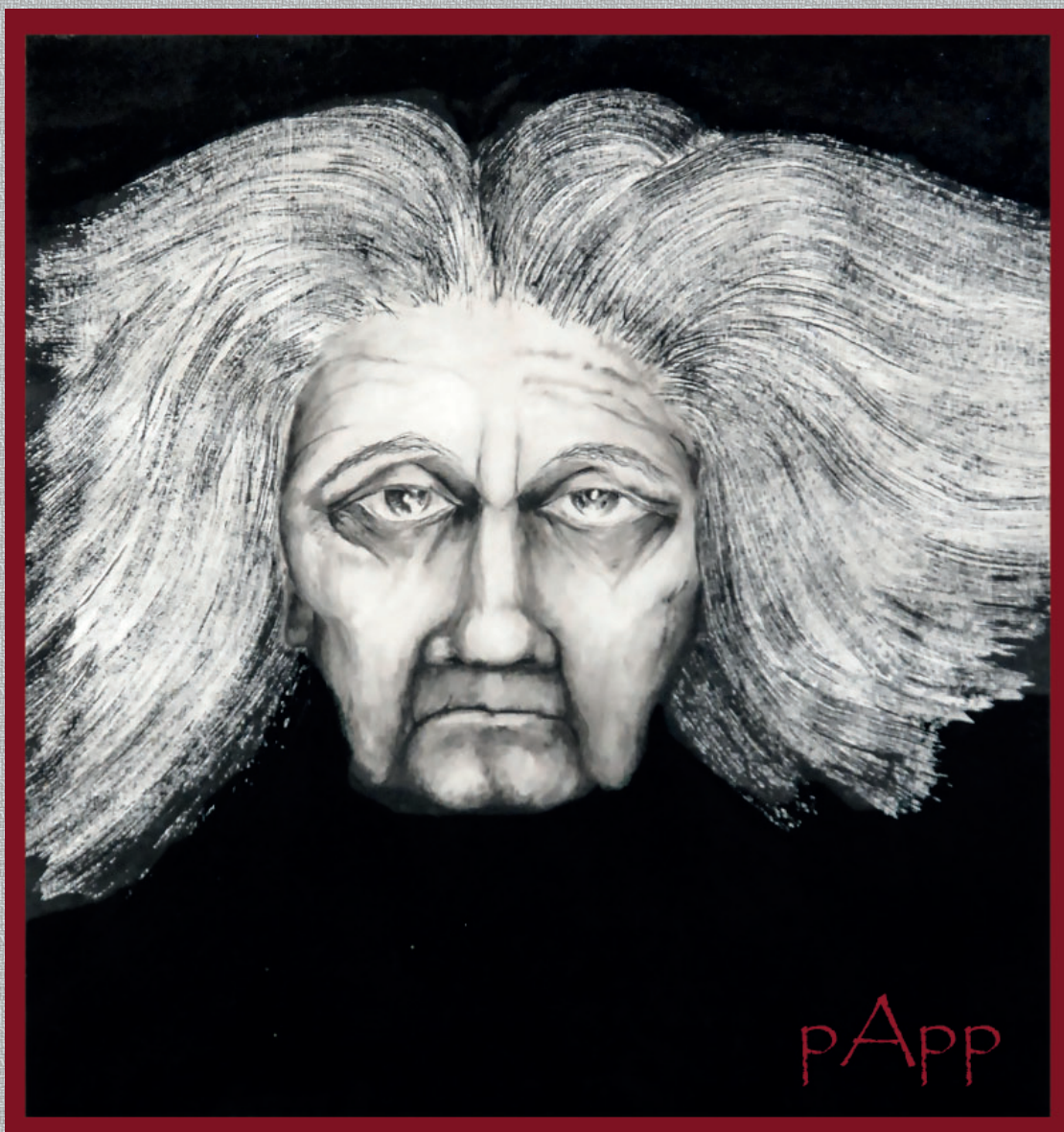
Két „faszi” a kocsmából (filctoll 30x24 cm)



Nagybátyám, „Kám-bácsika” (tus 20x42 cm)



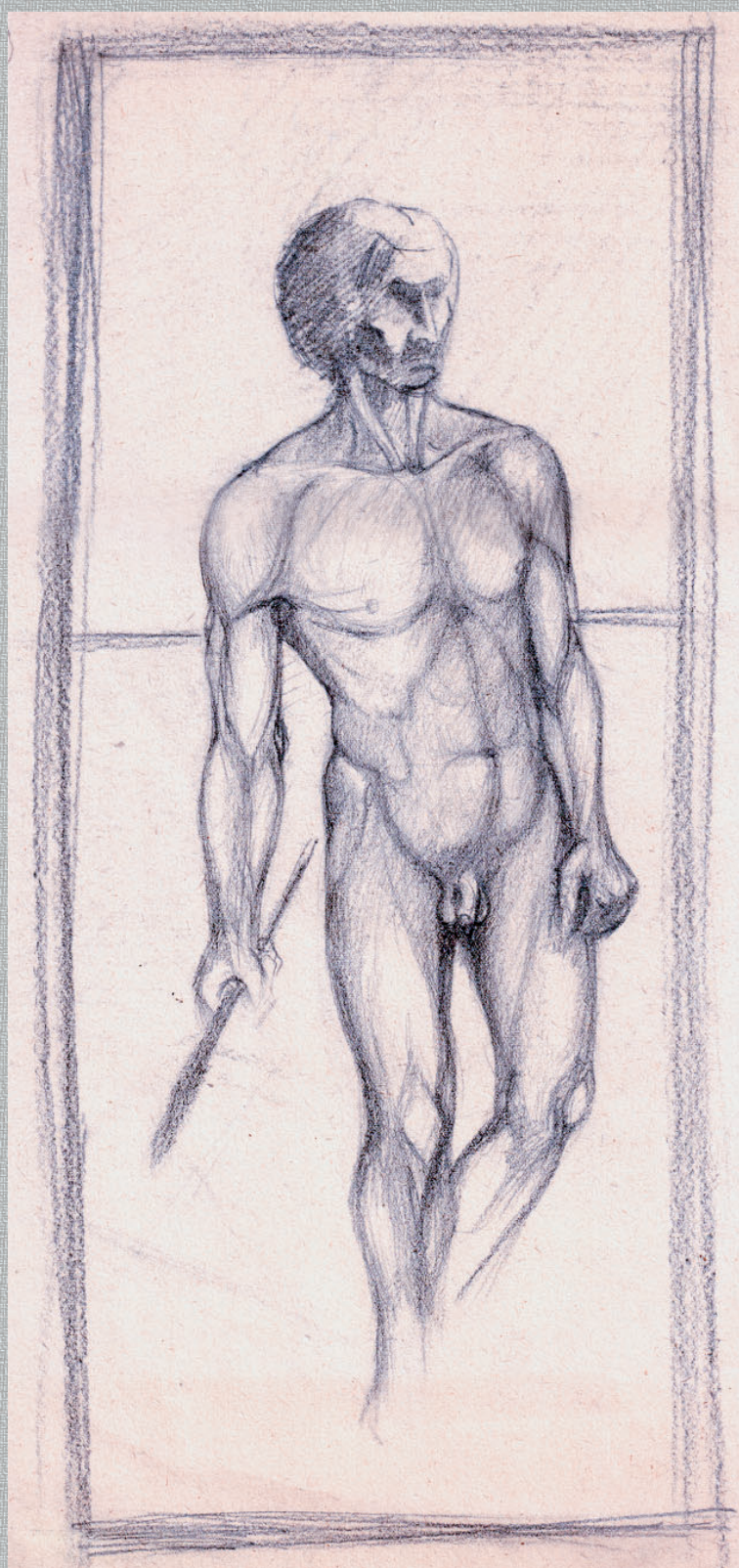
Főiskolai feladat (könyvborító tervezés, 1979)



Nagyanyám (ekkor már az „elmeszesedett” agya irányította gondolkodását és cselekedeteit)



*Érettségi találkozásunk emlékére, egymásra találás a Mamival
(akvarell 17x31 cm)*



„Firkálgatás-szabadon” (20x42 cm)



Jerry kutyám (tus 24x30cm)



Főiskolai rajzolás-festés szigorlat (tempera (32x48 cm))



Főiskolai „fény-árnyék tanulmány” (kréta 48x62 cm)



Mami (Fóiskola, kréta rajz 38x54 cm)



Tisza-parton (Szolnoki Papírgyárban készült) akril, farostlemez 42x60 cm)



Ősz (Szolnoki Papírgyárban készült, akril, farostlemez 31x44 cm)



Ősz (Szolnoki Papírgyárban készült, akril, csiszolóvászon 24x31 cm)



Az „Öreg” (Szolnoki Papírgyárban készült, tempera, fotó 22x28 cm)



„Sors” (homokóra) (Szolnoki Papírgyárban készült,
tempera, karton 22x44 cm)



„Ablak” (Szolnoki Papírgyárban készült, akril, farostlemez 35x35 cm)



***Mementó** (Szolnoki Papírgyárban készült, akril, farostlemez 35x35 cm)*



Naplemente (Szolnoki Papírgyárban készült, akril, karton, 19x28)



Madonna (Szolnoki Papírgyárban készült, tempera, fotó 22x28 cm)



Dózsa (Szolnoki Papírgyárban készült, tus 18x36 cm)



Dózsa György-féle parasztfelkelés (Szolnoki Papírgyárban készült, akril 130x80 cm)



Főiskolai tanulmány) tempera 32x48 cm)



Főiskolai tanulmány, „Kám-bácsika” (tempera 32x48 cm)



Akt tanulmány (pasztellkréta 40x60 cm)



Akt tanulmány (pasztellkréta 20x60 cm)



Mami (papír, szén 40x60 cm)



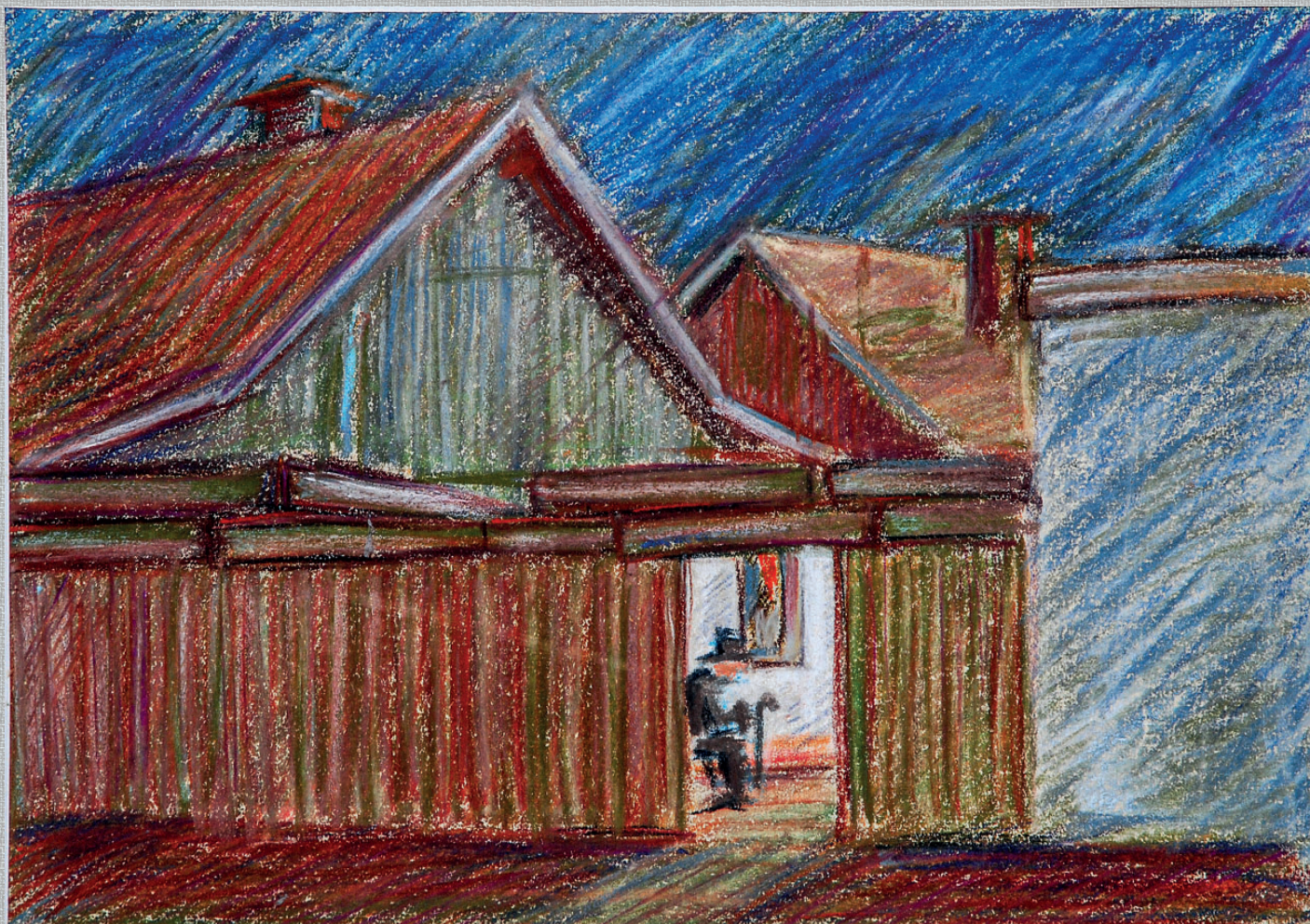
Mami (papír, pasztellkréta 40x60 cm)



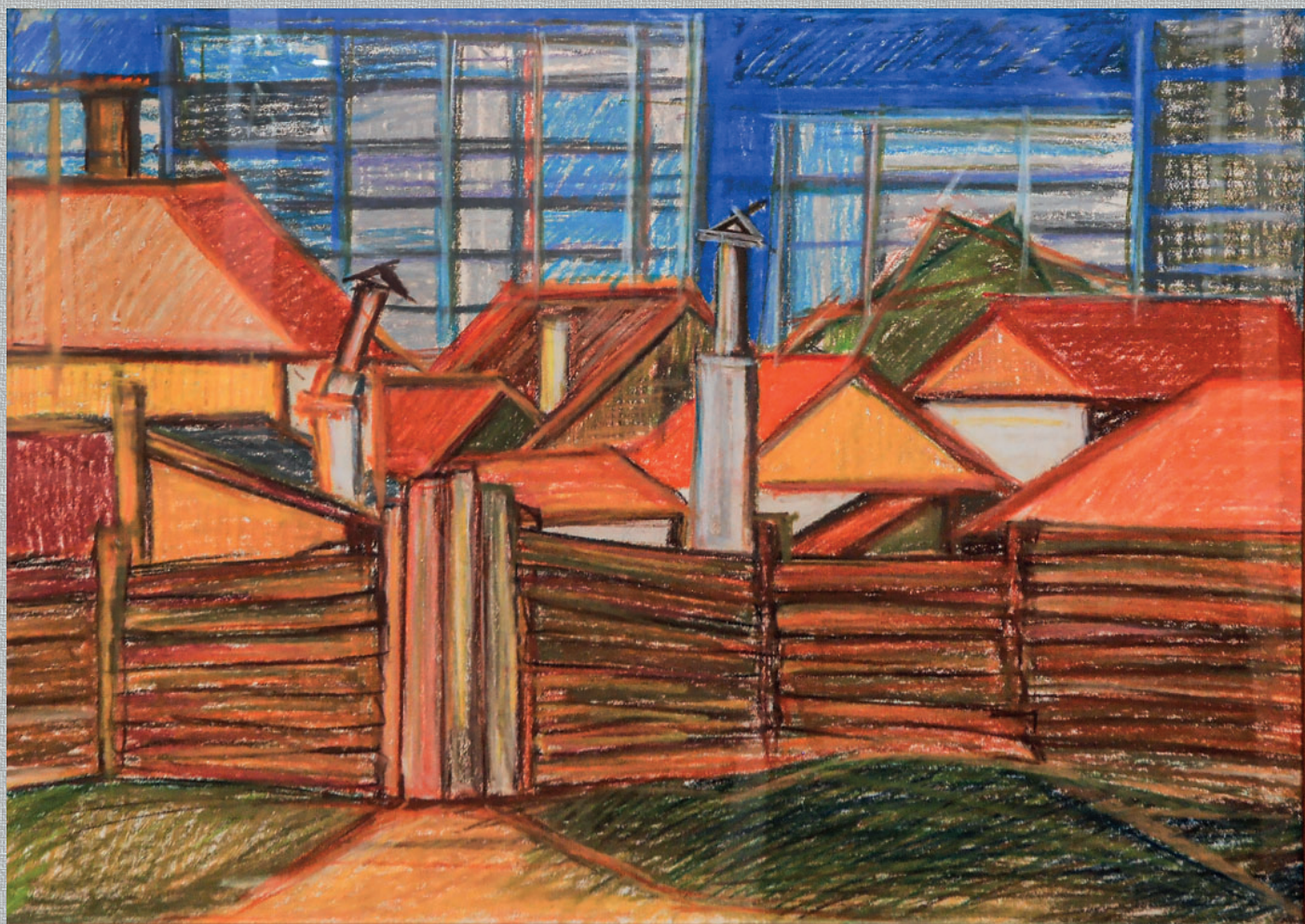
Tanya (fóiskola, tempera, karton 48x32 cm)



Csendélet (főiskola, pasztellkréta, karton 38x29 cm)



Szolnok, Tabán 1978 (pasztellkréta, karton 40x28cm)



Szolnok, Tabán 1978 (pasztellkréta, karton 70x50 cm)



Tisza-part, Tiszavárkonyal szemben (pasztellkréta 38x61 cm)



Tisza-part, Tiszavárkony (pasztellkréta 38x61 cm)



Tisza-part, Tiszavárkonyal szemben (pasztellkréta 38x61 cm)



Kenderes, Református Templom (olaj, 32x44 cm)



Főiskola, Tanulmány (pasztellkréta 38x58 cm)



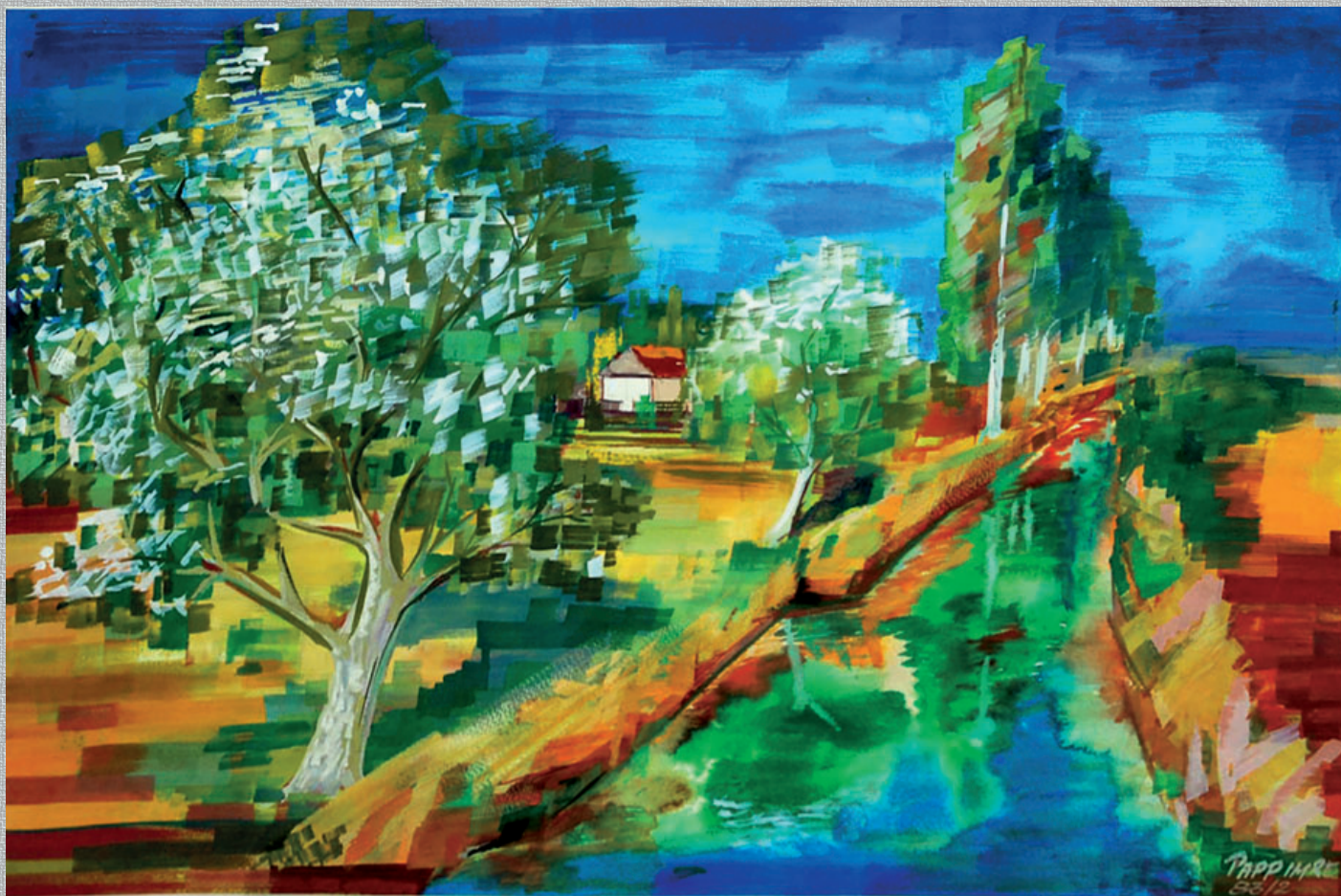
Fa a sziklák között (pasztellkréta 50x70 cm)



Unatkoztam (Szolnoki Papírgyárban készült) tempera, karton 50x70 cm)



Búzamező (Szolnoki Papírgyárban készült, tempera, farostlemez 70x100 cm)



Rákóczifalva, Kanális-part (tempera 100x60 cm)



Soproni belsőudvar (akril, farostlemez 100x70 cm)



Mező (akril, farostlemez 80x35 cm)



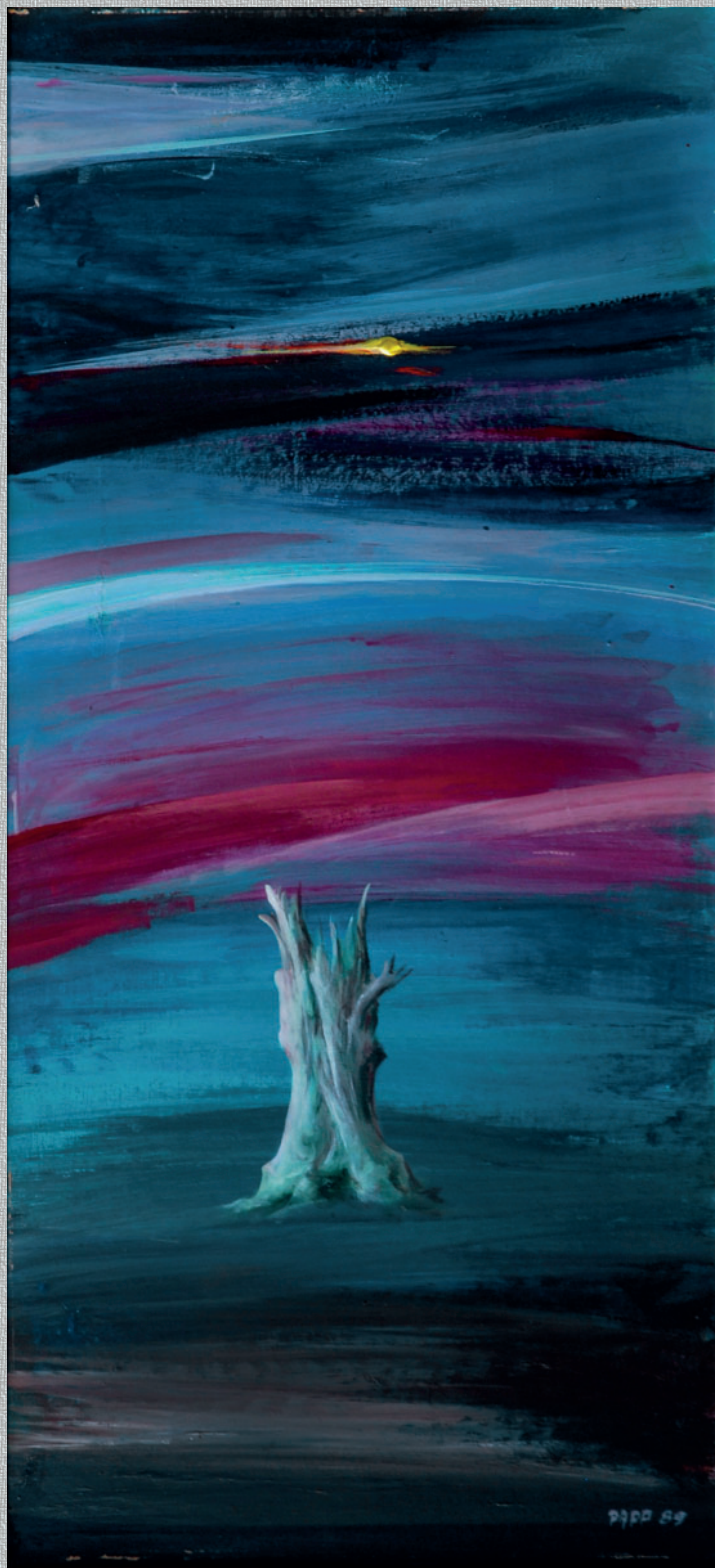
Ömlik az eső (akril, farostlemez 80x35 cm)



Alkonyat (akril, farostlemez 50x20 cm)



Eső a mezőn (akril, farostlemez 80x35 cm)



Magányos fűzfa (akril, farostlemez 80x35 cm)



Tisza-part (akril, farostlemez 80x35 cm)



Konyhai csendélet (Felépült házunk konyhájának csupasz falára készült), rétegelt lemez 100x70 cm)



Naplemente (akril, rétegelt-lemez 77x95 cm)



Balázs Tóni a „művész” (akril, farostlemez 76x50 cm)



Daru madár (akril, farostlemez 52x36 cm)



Téglás Pál (akril, farostlemez 40x57 cm)



Az Atya (Téglás Pál) akril, farostlemez (50x87 cm)



Kardos Tamás (akril, farostlemez 40x58 cm)



Fa a sziklák között (akril, szekrényajtó 38x61 cm)



Szürke ló (olaj, farostlemez 80x61 cm)



Vágtató ménés (olaj, farostlemez 100x48 cm)



Mami (akril, farostlemez 41x61 cm)



Önarckép (akril, farostlemez 41x61 cm)



Napfelkelte (akril, farostlemez 50x26 cm)



„A part-alatt” (akril, farostlemez 26x50 cm)



Rákóczifalva, Főtér (akril, farostlemez 26x50 cm)



Rákóczi falvai határ (akril, farostlemez 26x50 cm)



Rákóczi falva, Tisza-ártere (akril, farostlemez 26x50 cm)



Tisza-part (akril, farostlemez 26x50 cm)



Vázlat (Szabados Károlynak festett csendélet 70x50 cm)



Csendélet, a megrendelő igényének megfelelően (olaj, vászon 70x50 cm)



„Marinak lú” (olaj, vászon 24x30 cm)



„Marinak” (akril, farostlemez 15x18cm)



Napraforgók (akril, farostlemez 24x30 cm)



„Marinak sárga rózsá, tartósítva” (olaj, vászon 15x18cm)



Háborgó óceán (olaj, vászon 40x30 cm)



Kilkenny (olaj, vászon 40x30 cm)



„Csak-úgy” olaj, farostlemez (15x18cm)



„Csak-úgy” (olaj, farostlemez 15x18cm)



„Végre szabadon” (olaj, vászon 15x18cm)



Máté fiamnak (olaj, vászon 15x18cm)



Helgáéknak, „vakablakba” (olaj, vászon 60x58cm)



Pankának (olaj, vászon 38x46cm)

1975

Ebben az évben „jegyeztem” el magamat
a „FÉNY-FESTÉSEL”.



A „demokratikus-ecsettel”



A fejezet címe némileg magyarázatra szorul.

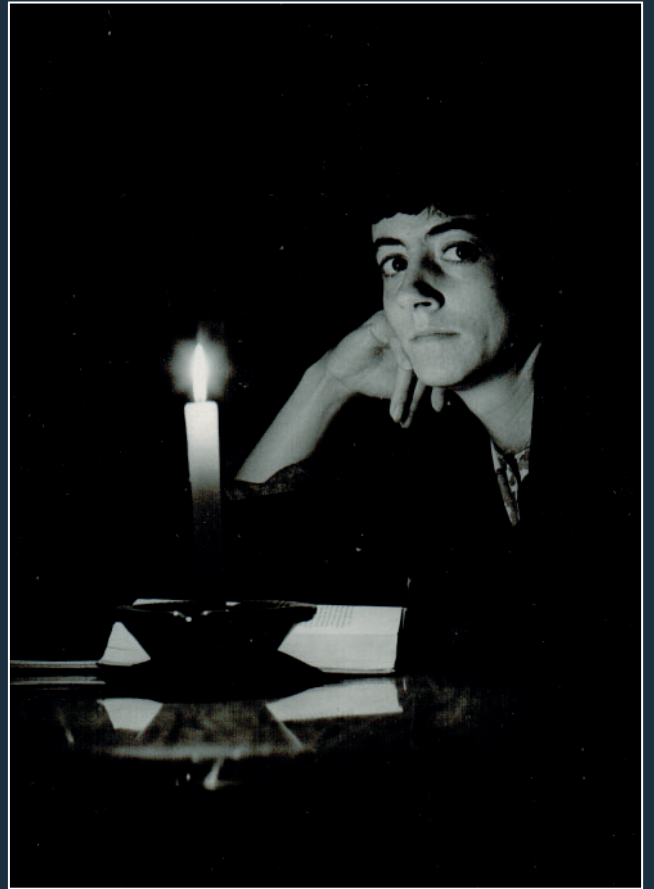
A fotóimra úgy tekintek, mint egy „festett képre”. A színeivel, formavilágával hasson a szemlélőre és az „élmény” legyen kellemes. Több évtizede nem készítek un. szociofotókat (helytelen, kikerülöm az „állásfoglalást”).

Az igazi képkészítés jóval az exponálás után következik. A fényképező gomb el-kattintásakor egy „nyersanyag” tulajdonosa leszek. A monitor előtt ülve szabadon játszhatok a „konzervált idő és tér” színeivel, formáival. Kedvem és hangulatom szerint a „technika” felhasználásával fokozhatom a „festmény” majdani szemlélőjére gyakorolt hatást.

Már 1981-ben feszegettem a „fény-festésben” rejlő lehetőségeket. Tanárképző Főiskolán, a Rajz tanszékre beadott szakdolgozatomat „Fotográfia a vizuális nevelésben” címre építettem fel. Így a „fotográfusi” tevékenységemet ennek az általam felállított követelmény- és feladat-megoldórendszer szerint végzem.

Ez függetleníti a következőkben, az albumban megjelenő fényképeket időtől és tértől.

Tudatosan nem a készítésük időrendjének és helyének megjelölésével kerültek a könyv lapjaira.



1975. június 13.











pApp
1976

JUHÁSZ GYULA TANÁRKÉPZŐ FŐISKOLA
SZEGED

S Z A K D O L G O Z A T

FOTOGRAFIA A VIZUÁLIS NEVELÉSBEN

Készítette: Papp Imre

Novák András
Rajztanszék

Sokan úgy emlegetik, hogy korunk a nagy információ-robbanás időszaka, tömegek találkoznak fotók tömegével és tömegek készítenek fotók tömegét. A kép mindinkább központi jelentőségű lesz, mint információhordozó és tudatformáló eszköz. A fotókulturánk körül ennek ellenére valami nincs rendben. Ez a viszonylag fiatalnak számító kifejezési forma már születése pillanatától nagy vihart kavart, nem talál egyértelmű fogadtatásra. Ma már nyilvánvaló, hogy a fénykép hozzátartozik életünkhöz; kevés ember él, aki valamilyen módon ne kerülne kapcsolatba vele, vagy a felhasználásával előállított kommunikációs termékkel, nem is beszélve a tudomány fejlődésében játszott szerepéről és a nyomda-technikáról /offset- mély- magas- szítanyomás/, amely nem létezik nélküle.

A fotó közvetítette információ-cserének két oldala van. Egyik az adó /a kép készítő ember/, aki az információt a vizuális nyelv sajátos kódjára áttéve közvetíti; a másik a vevő /társadalom, vagy egyén/, aki ezt az információt dekódolás révén hasznosítja. A csere akkor jön létre, ha megfelelő az "adás" és "vétel". Tapasztalható, hogy mindkét oldalon vannak hiányosságok.

Napjainkban majdnem minden családban van fényképezőgép. Megszaporodott a "vasárnapi" fotósok száma. Ők jelentősebb alkalmakkor kattintgatják masinájukat /születés, halál, esküvő, névnap, kirándulás, stb./. Ezek a fényképek általában szűk körben terjednek és részben szerencse, mert nem válhatnak modellé, de van hátránya is; elkerülik a nagyobb közösség építő bírálatát.

"A jövőben nemcsak az írás- hanem a fotótudatlan is a nalfabétának fog számítani" mondotta ezt Moholy - Nagy László több, mint 100 évvel azután, hogy Joseph Nicéphore Niepce-nek a francia litográfusnak a nyomólemez előállításának egyszerűbb módját keresve, a camera obscurába helyezett klórba gőzölt, aszfalttal bevont rézlemezen elsőként a világon többórás expozícióval sikerült tájképet rögzítenie. ①

A camera obscura elvét már korábban ismerték; a XI. századi arab tudósok feljegyzései és egy 1544-ből ránk maradt illusztráció tanúsítja.

Giovanni Battista della Porta és Leonardó Da Vinci a természet tanulmányozására használták fel a lyuk segítségével, a fény által a sötét szoba falára rajzolt képet. A XVI. század végén della Porta tökéletesítette a camerát; a lyuk helyére gyűjtőlencsét helyezett, amely lényegesen megjavította a kép minőségét, mind rajzosságában és világosságában. A hordozható camera obscura a XVI. és XVII. századi festők kedvelt segédeszközévé vált a tájképek felvázolásánál /Leonardó Da Vinci megvetette az eféle eljárást/.

A XVII. és XVIII. században az iskolai oktatásban is helyet kapott, sőt belőle fejlődött ki a laterna magica /bűvös lámpás/; a mai vetítő őse, az üveglapra festett képet ernyőre vitetették ki.

Niepce honfitársával, Louis Jacques Mande Daguerre-ral, aki "panoráma és mutatványos-ház" tulajdonos volt és hasonló kísérleteket folytatott mutatvány-anyagának gazdagítása érdekében; szerződést kötött, hogy eredményeiket közösen fejlesztik. Niepce 1833-ban meghalt, így Daguerre hiányos kémiai ismereteivel hosszú kísérletezés után egyedül találta meg a legmegfelelőbb eljárást a kép rögzítésére.















„Játékok” a fény-képekkel



pApp







pApp

Az Úr szolgái



PAPP

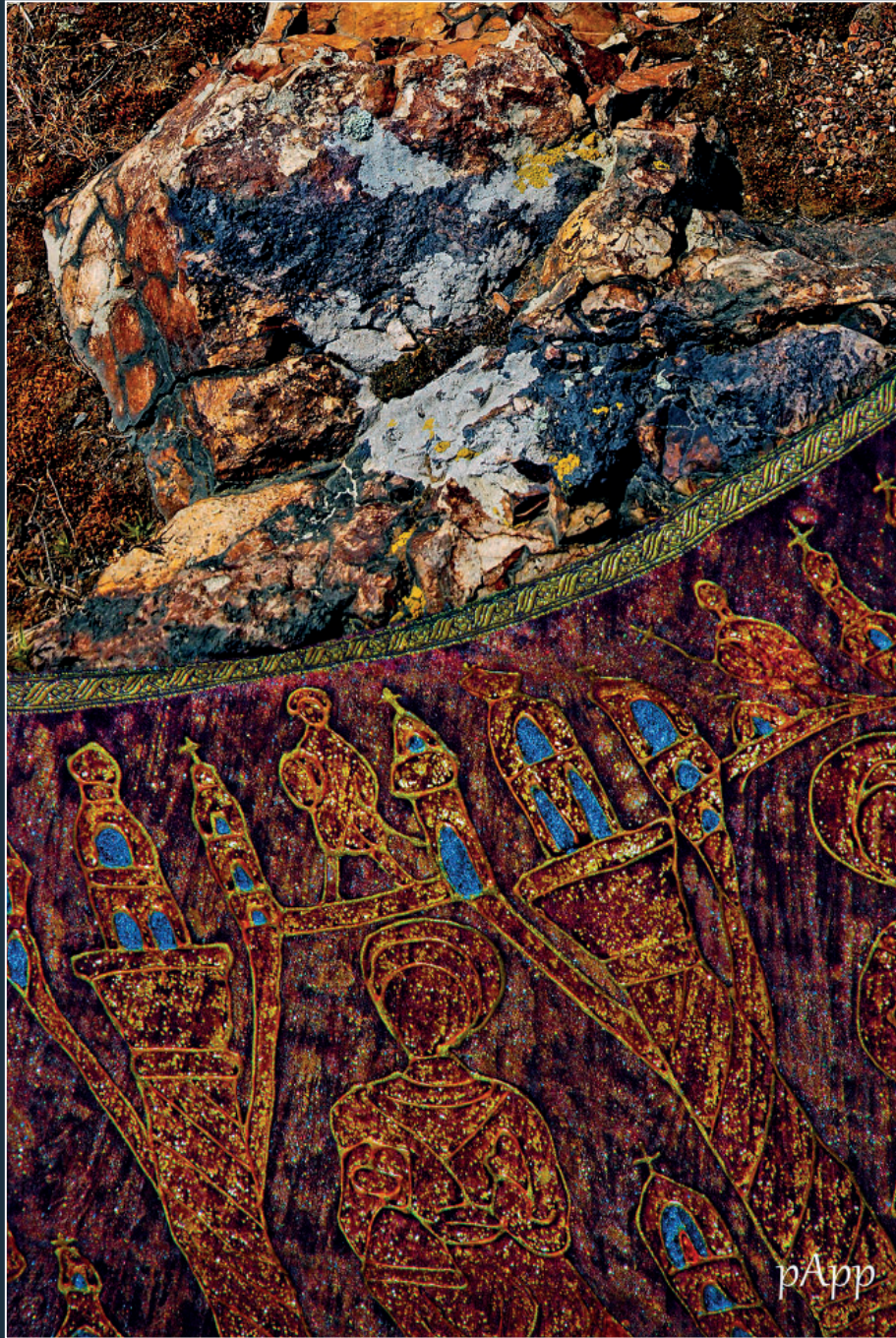


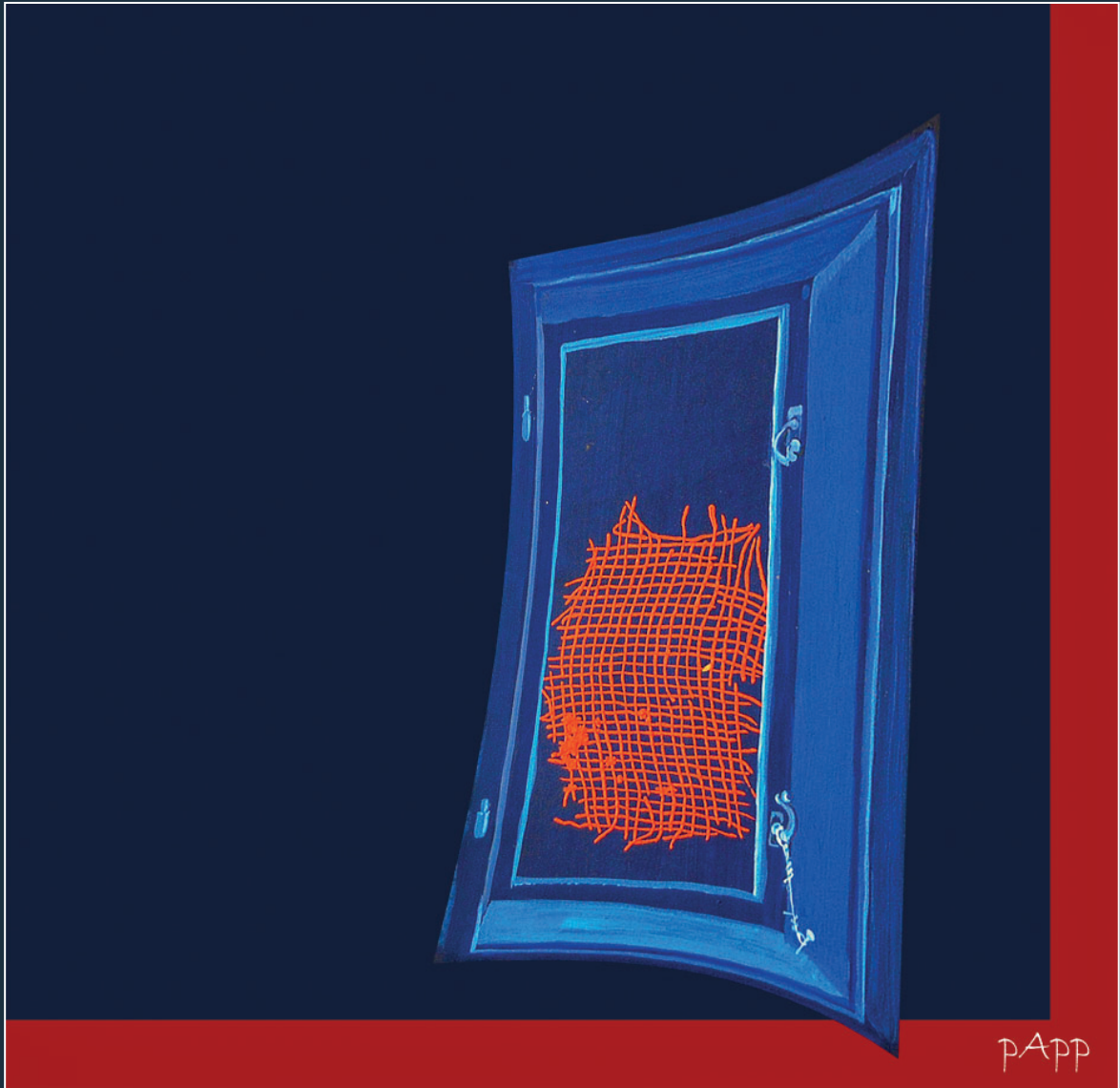


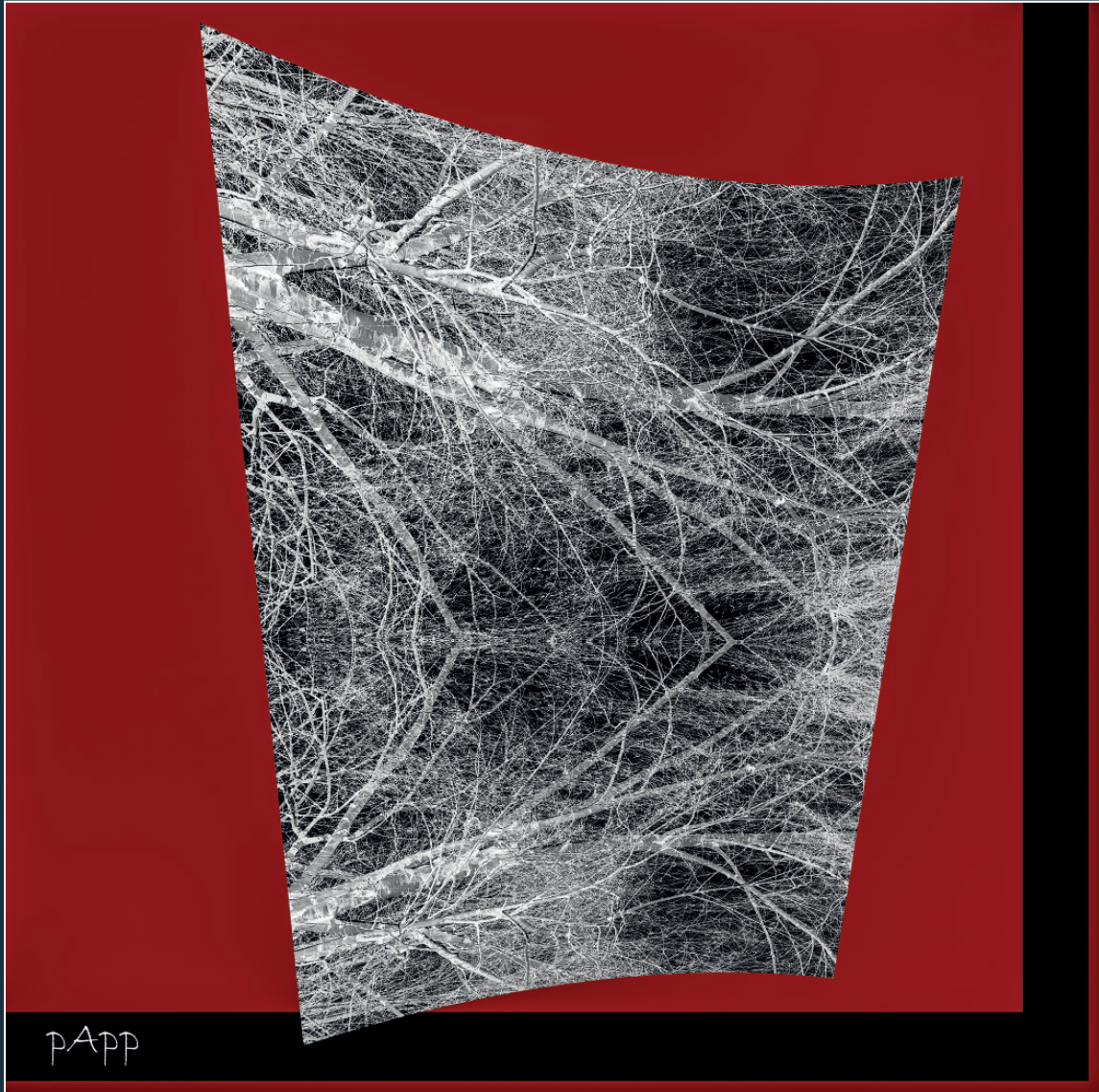


papp















James Joyce útnak indul





pApp





pApp



Fény-képek, „csak-úgy”







pApp



































Politikusok







Kardos Tamással, barátommal „pincéztünk”

























„Szemtől szemben” (Szombathelyi zsidóság története), Szh-i Zsidók Kultúrközösségének Háza







A Képiróműhelyben (fotót készítette barátom, Kardos Tamás)































Dr. Bajnóczki István professzor úr



Bardócz Lajos, grafikus













Buczko Imre Édesapám unokatestvére



pApp
2009. május 23.













fApp











Berkenye













Írország



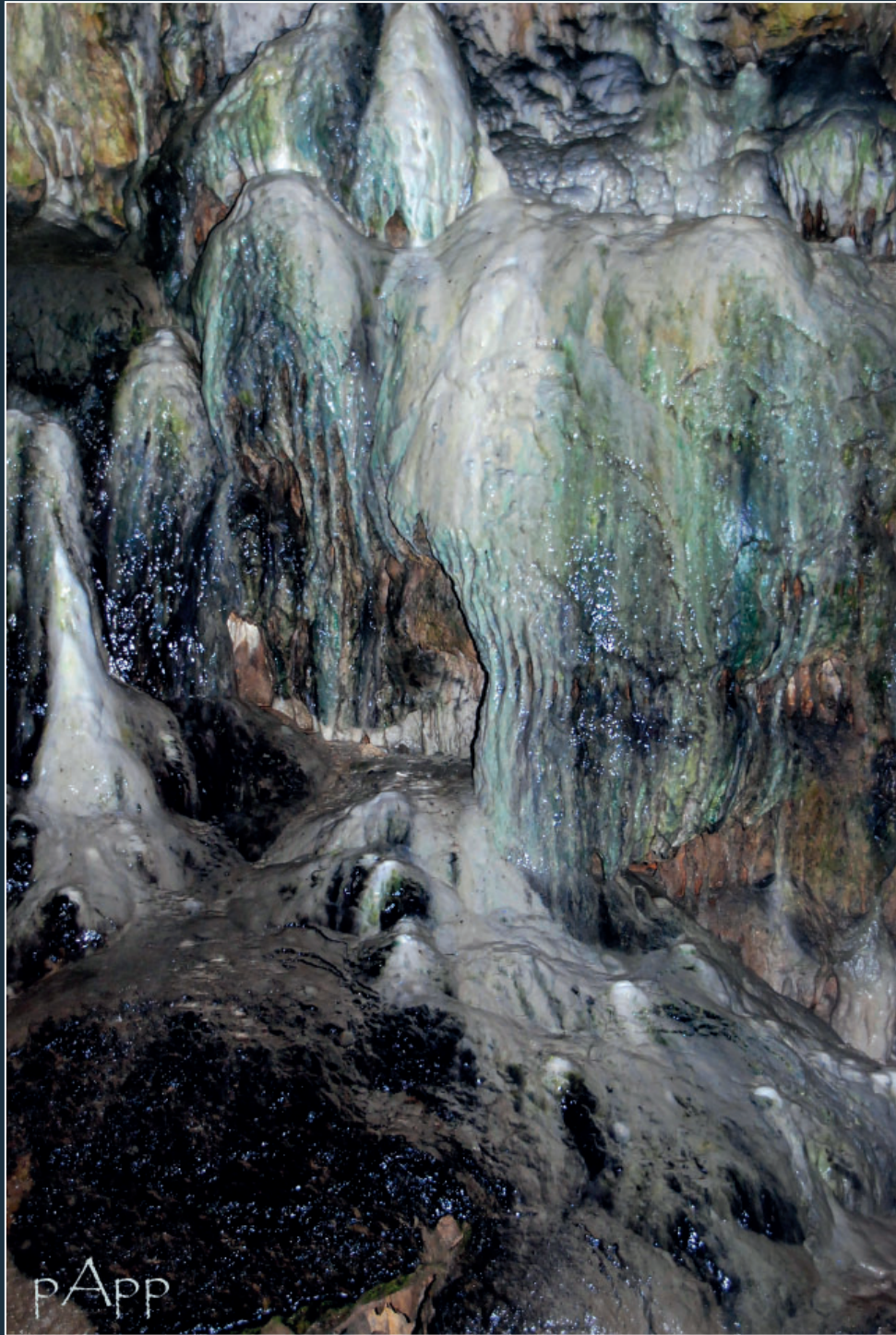


























Dublin-i „Tű”





James Joyce „útnak indulása előtt”













pApp

Kilkenny





















pApp





















Szent Patrik napja, 2009.













































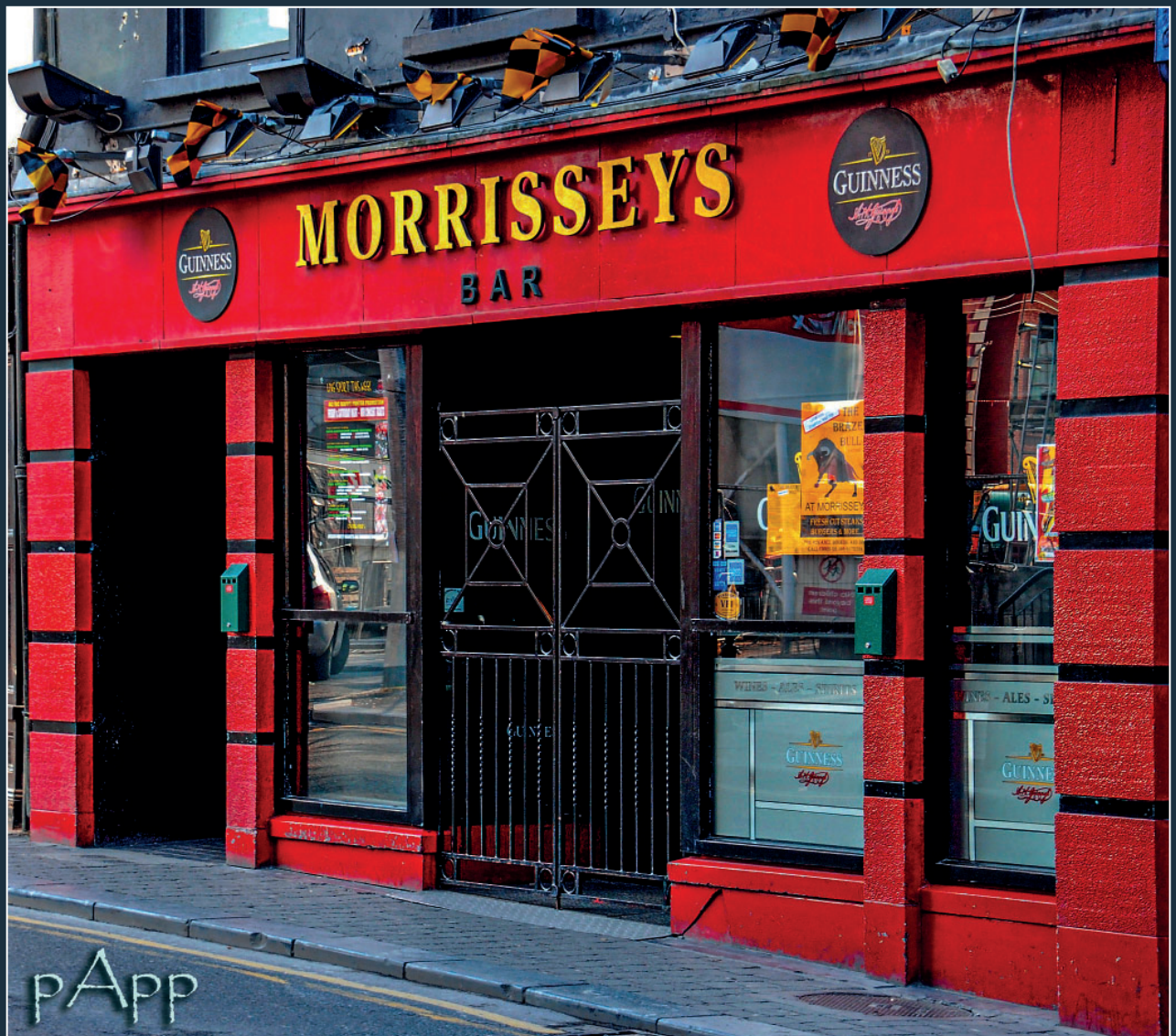






















pApp





Atlanti - óceán





pApp







pApp







Moher-sziclák



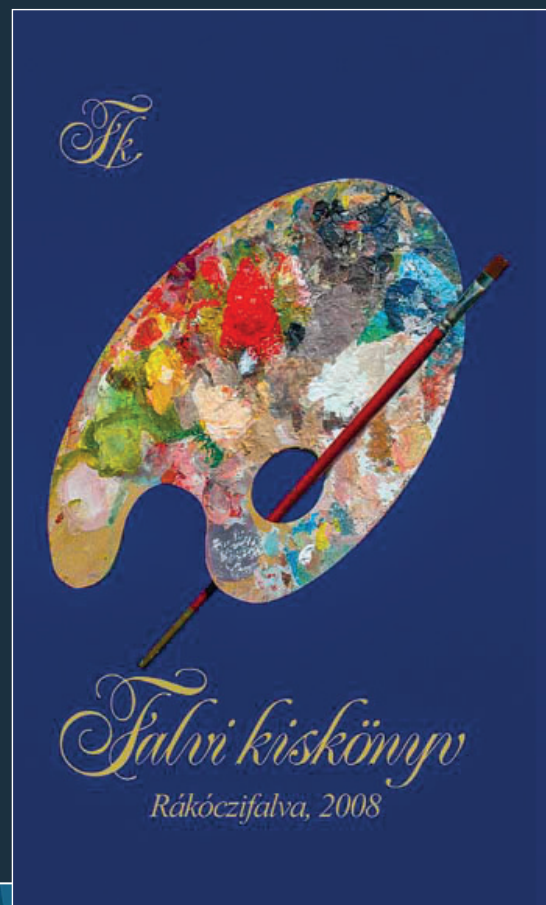




1992-2014
MARKET-GRAFIK Bt.
Rákóczifalva







Cégarculatok, cégkiadványok



A rákóczi falvai Bocsi D' Art Galéria
szeretettel meghívja
Önt, és kedves barátait

2009. február 06 - án
17 órakor kezdődő

Áhítat

című
31. kiállításunk megnyitójára.

Oláh Béla
rákóczi falvai gyűjtő, az ország egyik
legjelentősebb kegyérem gyűjteménye,
és
Egerváriné Árvai Márta
kaposvári festőművész
képeinek közös kiállítása.

Kiállításaink megrendezéséhez folyamatosan támogatást nyújtanak:
Medi-Print Kft.-Kecskemét, Light House Dive Center- Egyiptom, Papworld Kft.-Kecskemét, Bolax Kft.-Szolnok,
Debreczeni Ildikó jelmeztervező-Szolnok, Dr. Hoffmann Imre dandártábornok-Rákóczi falva, LANA 91'
Kft.-Tiszaföldvár, Körös Diszkont Kft.-Kunszentmárton, Surjányhús Kft.-Törökszentmiklós, Bútormester Kft.-Szolnok,
Rákóczi falva Önkormányzata, Emberek az Emberért Egyesület Rákóczi falva, Közép-Tiszaí Turizmusfejlesztési
Médiaközpont-Rákóczi falva, Market Grafik Bt. /Papp Imre/-Rákóczi falva, Maci-Laci Büfé-Rákóczi falva, Rátóti Zoltán
színész-Budapest, Jantovics László-Kecskemét, Zámori Attila-Záporiné Dernyey Éva Budapest, Surinya József és
családja-Rákóczi falva, Oláh Béla-Rákóczi falva, Vadász Istvánné és családja-Rákóczi falva, Roca Józsefné-Rákóczi falva,
Dr. Sándor Erzsébet és Dr. Tóth Zoltán-Zagyvarékas.

Elérhetőségünk: www.macimuzeum.hu



Bocs D'Art galéria

Meghívó



Megállt óramutatók

című antik óra kiállításra

Fazekas Mihály

kecskeméti óragyűjtő gyűjteményéből

Megnyitó:

2007. augusztus 17-én 17.00-kor

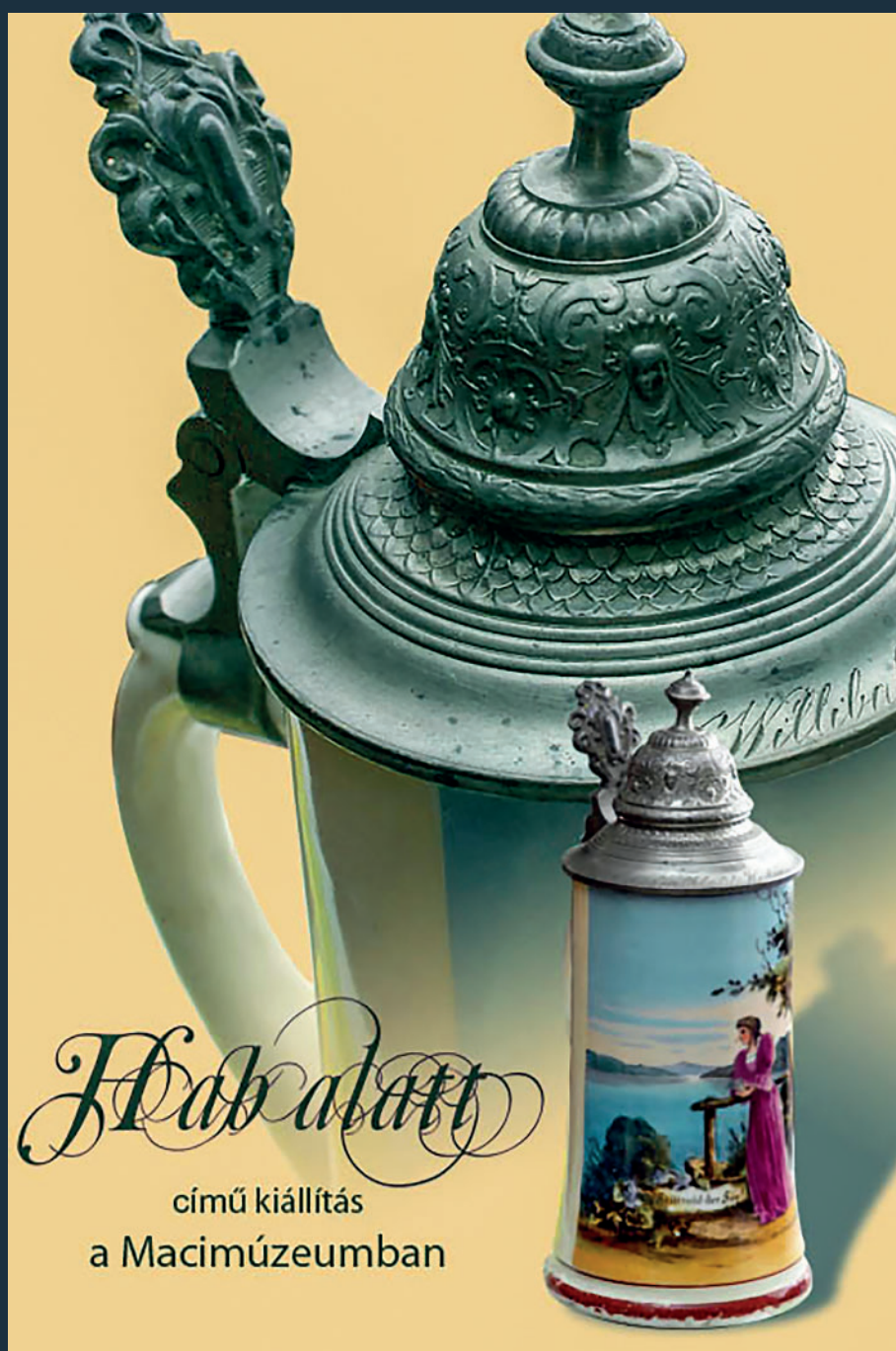
Helye: Rákóczi falva Macimúzeum,
Szabadság tér 3.

A kiállítás megtekinthető:
2007. október 12-ig

Támogatók:

MEDI-PRINT Kft. /Kecskemét/
Debreczeni Ildikó jelmeztervező
Papworld Kft. /Kecskemét/
Maci Laci Pékség /Rákóczi falva/

www.rakoczifalva.hu



MEGHÍVÓ

Tisztelettel meghívjuk Önt
és Barátait a rákóczi falvai

Bocs D'Art Galéria

42. kiállításának megnyitójára.

2010. augusztus 06-án /péntek/ 17 órakor

„Néma tanúk”

címmel fegyverkiállítás nyílik

Torkos György

a Cserkeszőlő Fürdő igazgatójának
gyűjteményéből.

Kiállítás megtekinthető: 2010. szeptember 10-ig

Cím: Macimúzeum

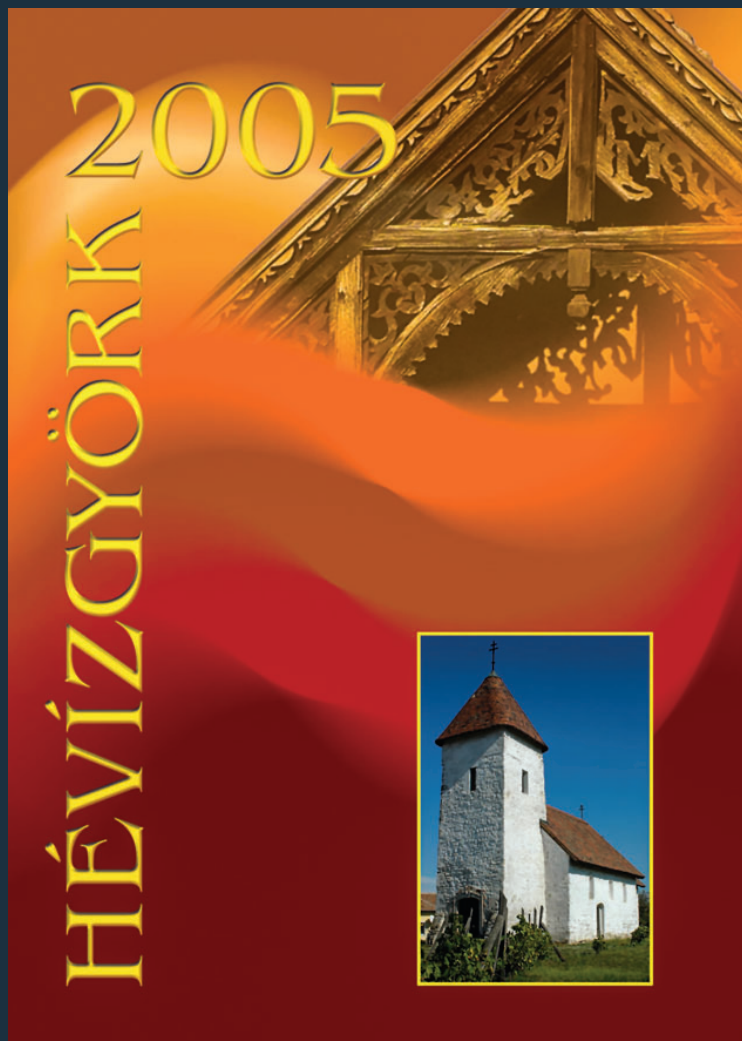
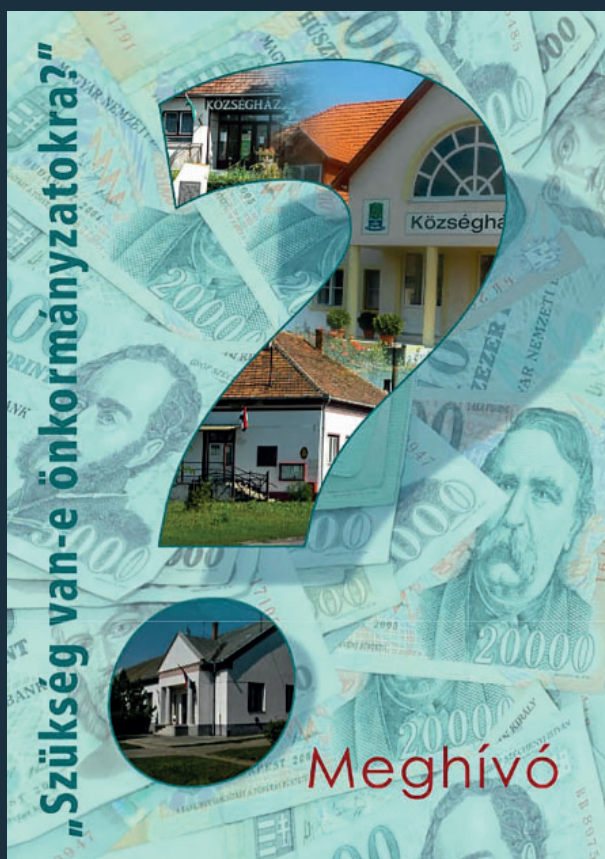
Rákóczi falva, Szabadság tér 3.

Kiállításaink megrendezéséhez támogatást nyújtanak:

Novák Gyula és családja - Rákóczi falva, Maci-Laci
Büfé-Rákóczi falva, Zsák István Rákóczi falva ,
Zsuzsa néni Rőfös boltja Rákóczi falva, Hevesi Tóth
István Rákóczi falva, Market Grafik Bt./Papp Imre/
Rákóczi falva, Marton János Rákóczi falva, Csüllög Gábor
Rákóczi falva, Surinya József és családja-Rákóczi falva,
Vadász Istvánné és családja-Rákóczi falva, Roca
Józsefné-Rákóczi falva, LANA 91 Kft.-Tiszaföldvár Földi
Lászlóné Szolnok, Molnár Lászlóné Szolnok Debreczeni Ildikó
jelmeztervező-Szolnok, Kovács Béla Rákóczi falva, Ifj.Balogh Lajos
Rákóczi falva, Rákóczi falva Önkormányzata, Emberkéek az Emberért
Egyesület Rákóczi falva, Gyúlys Kertészet - Tiszakécske, Körös
Diszkont Kft.-Kunszentmárton, Surjányhús Kft.-Törökszentmiklós,
Medi-Print Kft.-Kecskemét, Light House Dive Center- Egyiptom, Papworld
Kft.-Kecskemét, Bolax Kft.-Szolnok, Dr.Sándor Erzsébet és Dr.Tóth
Zoltán-Zagyvarekas, Bütormester Kft.-Szolnok, Rátóti Zoltán színművész-
Budapest,

Elérhetőségünk: www.macimuzeum.hu

Design: Papp Imre
Foto: illusztráció



Plakátok

NEIL YOUNG SÉTÁNY



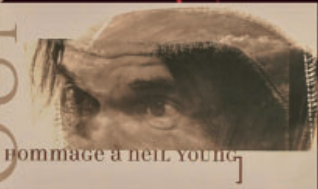
EGYÜTTES TAGJAI:

RÁTÓTI ZOLTÁN
(A NEMZETI SZÍNHÁZ JÁSZAI MARI DÍJAS SZÍNÁLLÓ-
VÉSZE)

HUZELLA PÉTER
(KOSSUTH-DÍJAS ÉNEKES, ZENESZERZŐ)

SÖLYI PÉTER
(SZÖVEGÍRÓ, DRAMATURG)

TÓTH ISTVÁN
(ZENEI ELŐADÓ)



NEIL YOUNG SÉTÁNY
EGYÜTTES KONCERT

IDEJE: 2008. MÁRCIUS 20. (CSÜTÖRTÖK) 19 ÓRÁIG
HELYE: VARSÁNY KÖZÖSSÉGI HÁZ - RÁKÓCZIFALVA

BELÉPŐJEGYEK: 1.500,- FT-OS ÁRON VÁSÁROLHATÓK
AZ ALÁBBI HELYSZÍNEK

RÁKÓCZIFALVA: MACIMŰZEUM - SZABADSÁG TÉR
VARSÁNY KÖZÖSSÉGI HÁZ - SZABADSÁG TÉR
KÖNYVTÁR - RÁKÓCZI UTCA
ÚJSÁGOS PAVILON - SZABADSÁG TÉR

empty pubs



**A gyöngyösi
EMPTY PUBS
zenekar koncertje**

*"Unplugged hangzású,
rock 'n' roll fűszerezésű,
kicsit blues-os muzsika"*



2008. március 22. szombat 20 óra,
Varsány Községi Ház
Rákóczifalva
Belépő: 500 forint

Ára: 130.-Ft



RÁKÓCZI
Lap



*Rákóczi falviak Lapja
2006. Ötödik szám*

A megállíthatatlan idő mérő, a beláthatatlan fejlődés elindító,
a pompa és fényűzés elengedhetetlen kellékei, a szerelemre hívói,
a hajdani mulatságok és tobzódások végét bimm-bammolói,
a boldog békeidők enyészését sugallók,
a keretlegények ajtót tépő bakancsrúgásainak hallói,
a gazdátlanított, feldúlt otthonok szenvedői,
a megvásárolt polgári múlt illúziójának tárgyai voltak Rákóczi falván.

/Tudósítás a bűtő-belső borítón/

Borító, szöveg, foto: Papp Imre



A Mami főszerkesztésével és az én tervező, tipográfusi munkámmal tíz éven keresztül készítettük „szülőfalum”, Rákóczi falva havonta egy alkalommal, 32-40 oldallal megjelenő újságját.

Ára: 130,- Ft



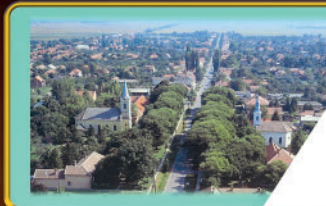
RÁKÓCZI
Lap



Rákóczi falviak Lapja
2005. Április



Ára: 230.-Ft



RÁKÓCZI Lap



Rákóczi falviak Lapja

2008. Kilencedik szám



Borító: Papp Imre

Ára: 230.-Ft



RÁKÓCZI Falva



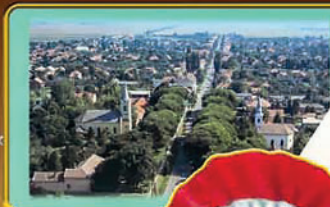
Rákóczi Falviak Lapja

2008. Ötödik szám



Borító: Papp Imre

Ára: 270.-Ft



RÁKÓCZI Lapja



Nemzeti dal.

Talpra, magyar, hi a' haza!
Itt az idő, most vagy soha!
Rabok legyünk vagy szabadok?
Ez a kérdés, választok! —
A' magyarok ismét
Eksztünk,
Eksztünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

Rabok voltunk mostanig,
Küszöztünk csapdánk,
Hik szabadon éltek hallat,
Szolgaföldben nem nyugtunk.
A' magyarok ismét
Eksztünk,
Eksztünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

Schönosi bíráng ember,
Ki most, ha kell, halni nem mer,
Hinek drágább rongy élete,
Mint a haza becsülete.
A' magyarok ismét
Eksztünk,
Eksztünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

Pénycsobb a' létező a' kard,
Jobban ékezt a' haza,
És mi még is látszunk kardunk!
Idő vedd, régi kardunk!
A' magyarok ismét
Eksztünk,
Eksztünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

A' magyar név megint szép lesz,
Múltó régi nagy király,
Mik rá kentek a' szándok,
Lemossuk a' gyűlöletet.
A' magyarok ismét
Eksztünk,
Eksztünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

Hol sírját domborítunk,
Ucsókunk leborultak,
És idő immáig mellett
Hondjak el szent neveinket.
A' magyarok ismét
Eksztünk,
Eksztünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk.

Petőfi Sándor.

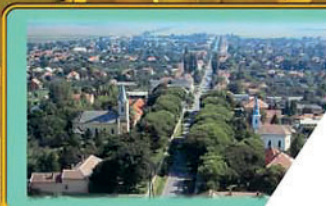
*A 1848. évi magyar szabadságharc emlékére
Rákóczi Zoltán vezette a magyar
katonákat a szabadságért.*

Rákóczi Zoltán

2014. második szám

Borító: Papp Imre

Ára: 270.-Ft



RÁKÓCZI Falvi

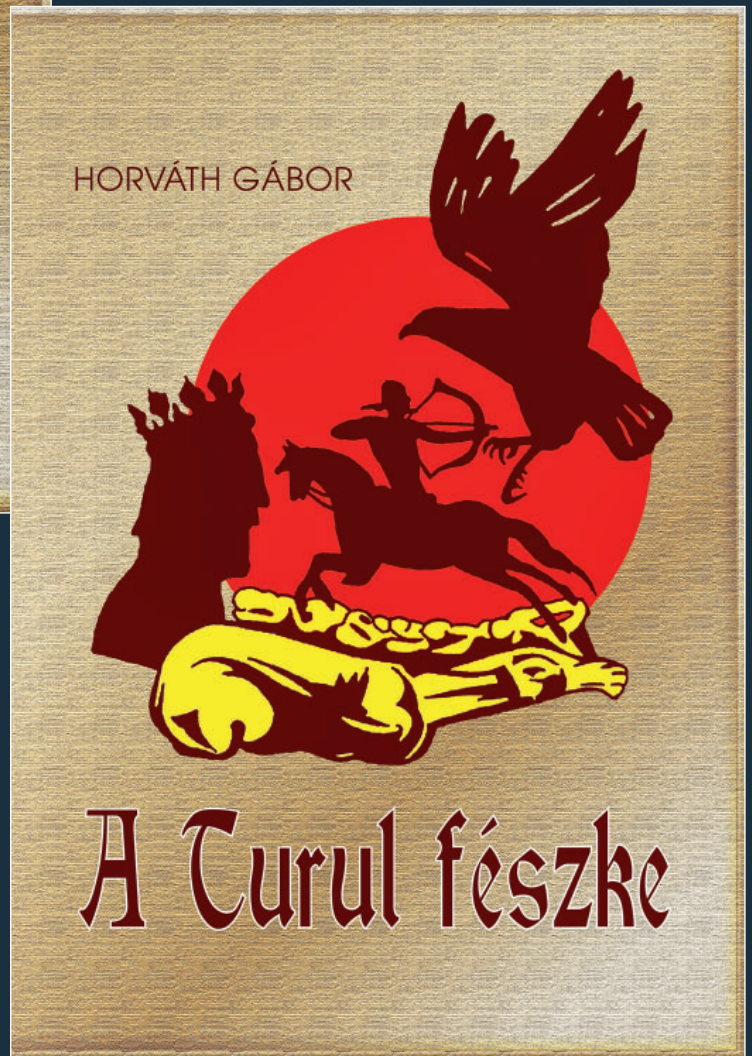
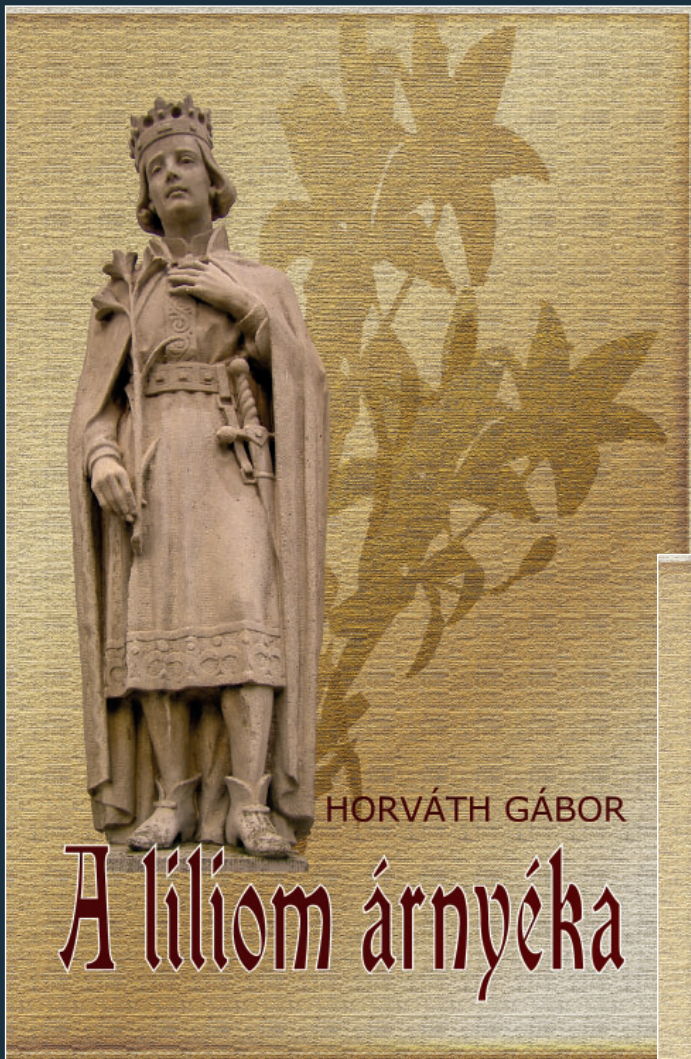


2013. nyolcadik szám

Rákóczi falviak lapja

Borító, fotó: Papp Imre

Könyvek tervezése



Horváth Gábor



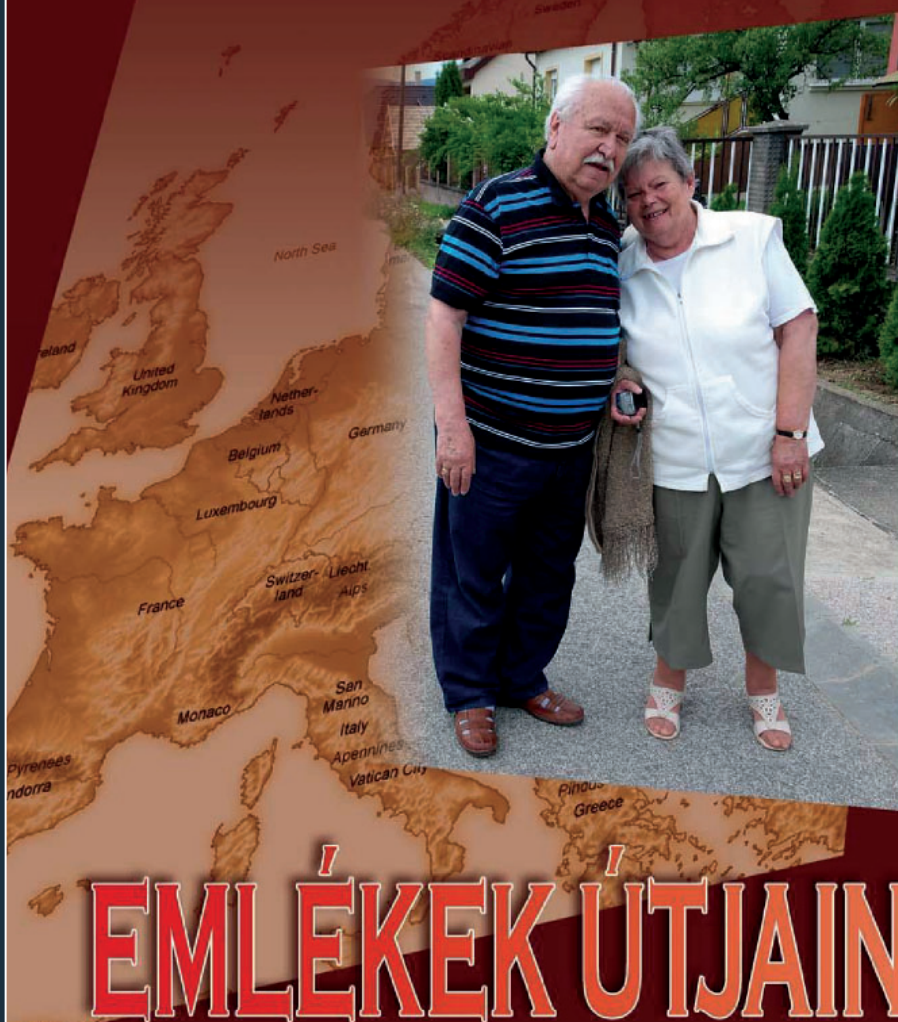
Avar golgota

Horváth Gábor



Hallgassatok a vándorra!

Czirmayné Kocsis Róza

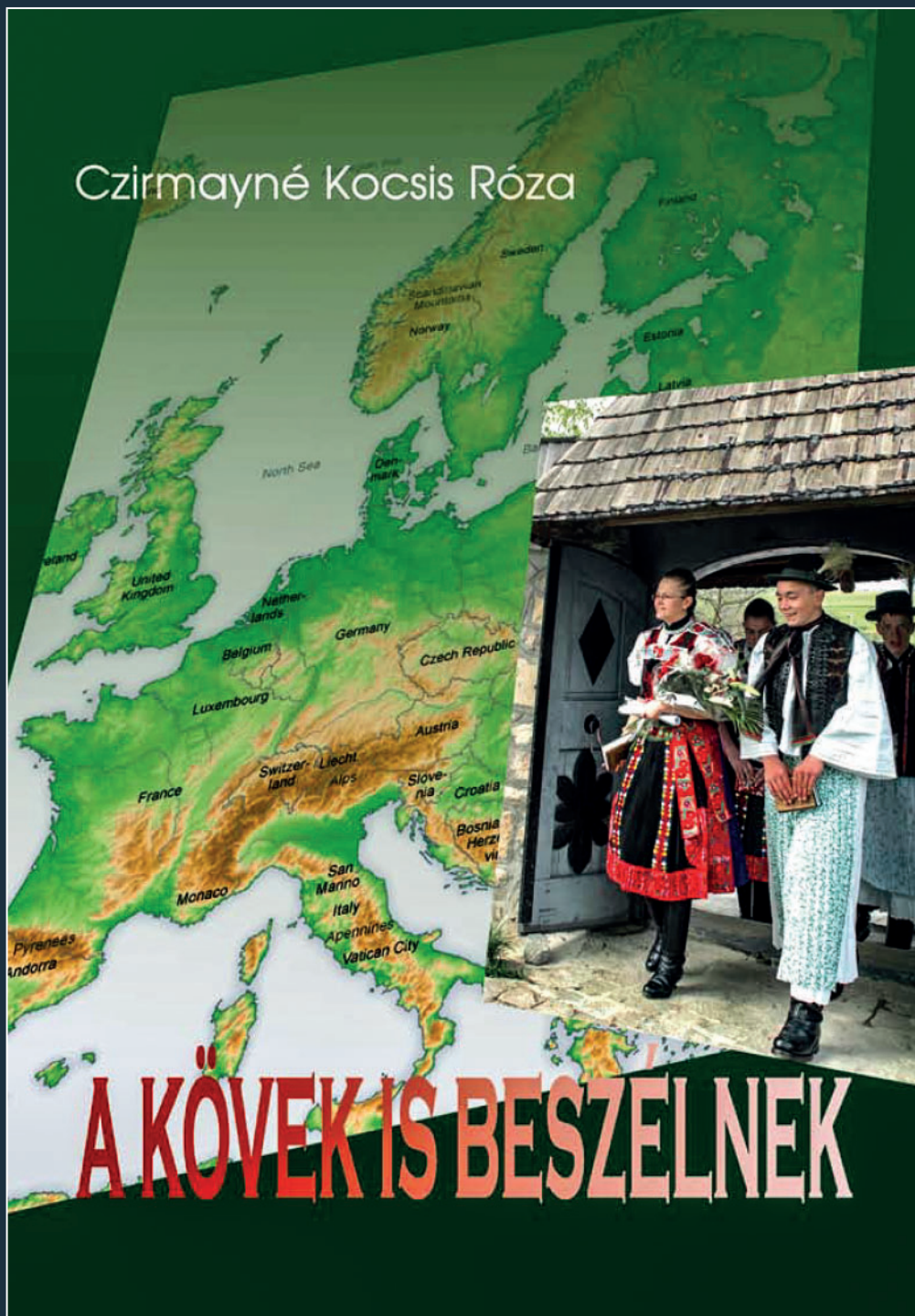




Czirmayné Kocsis Róza

BUZÁTÓL BÖSZÖRMÉNYIG

Czirmayné Kocsis Róza



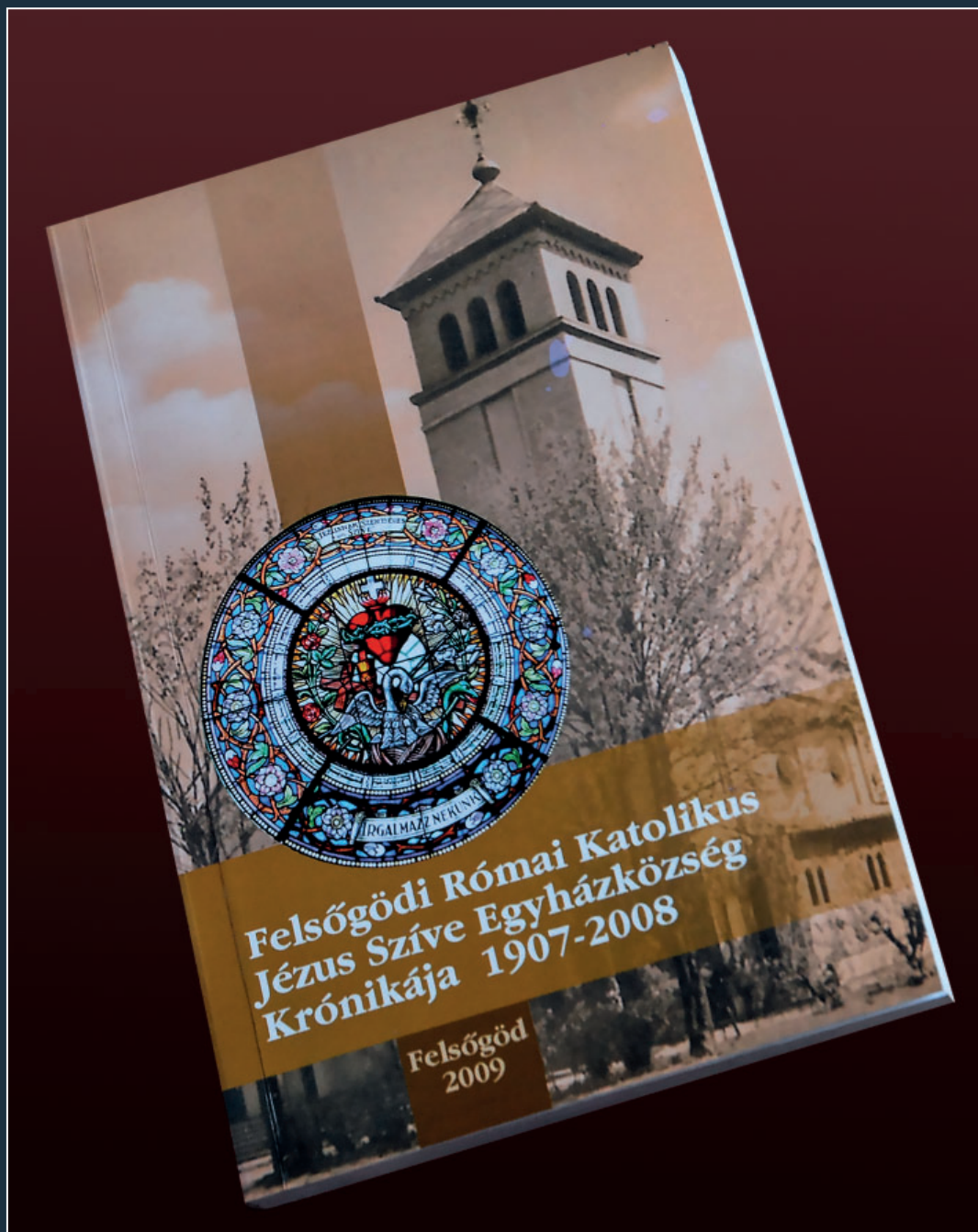
"A KÖVEK IS BESZELNEK"

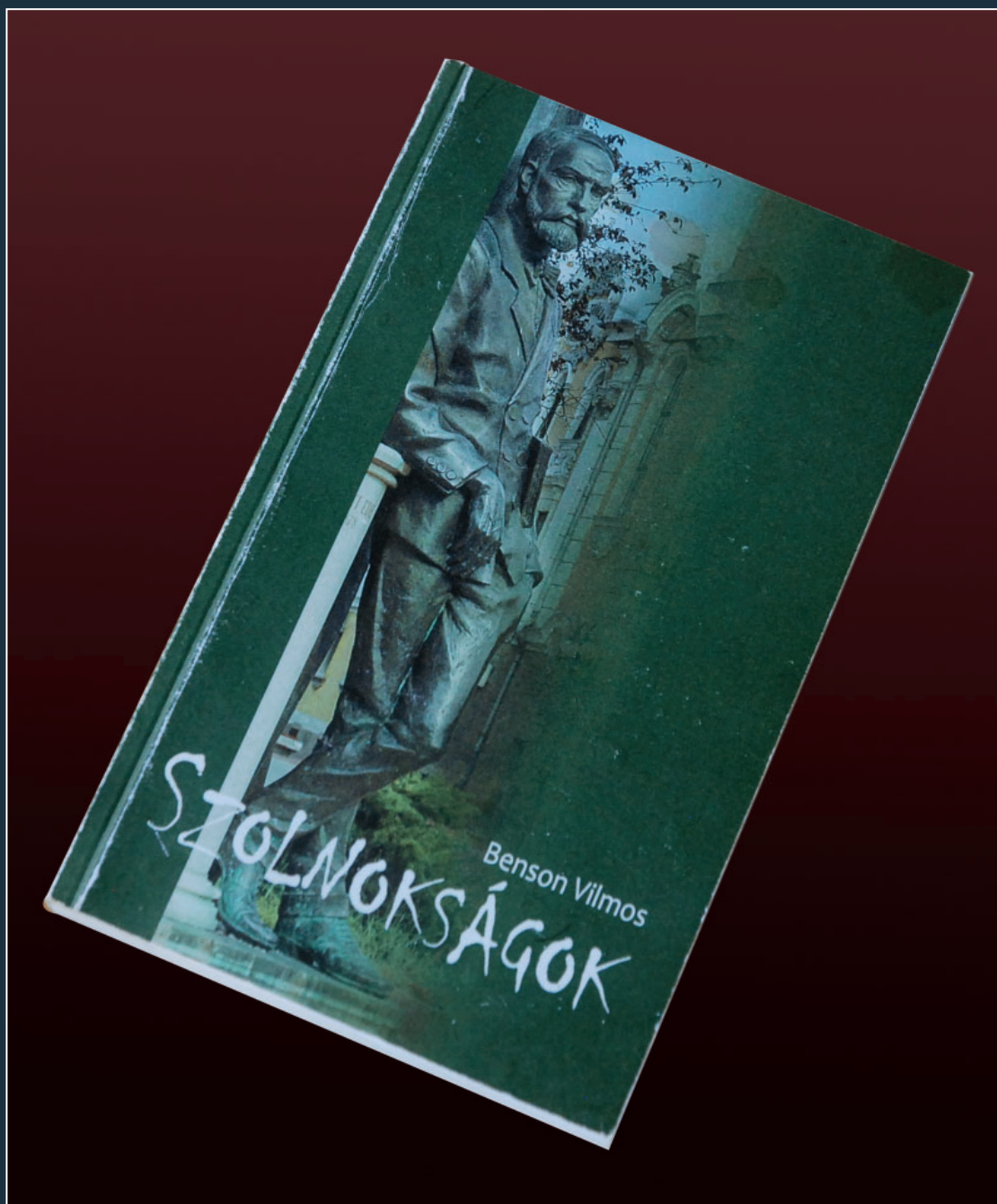
A csapdos közbeszű!

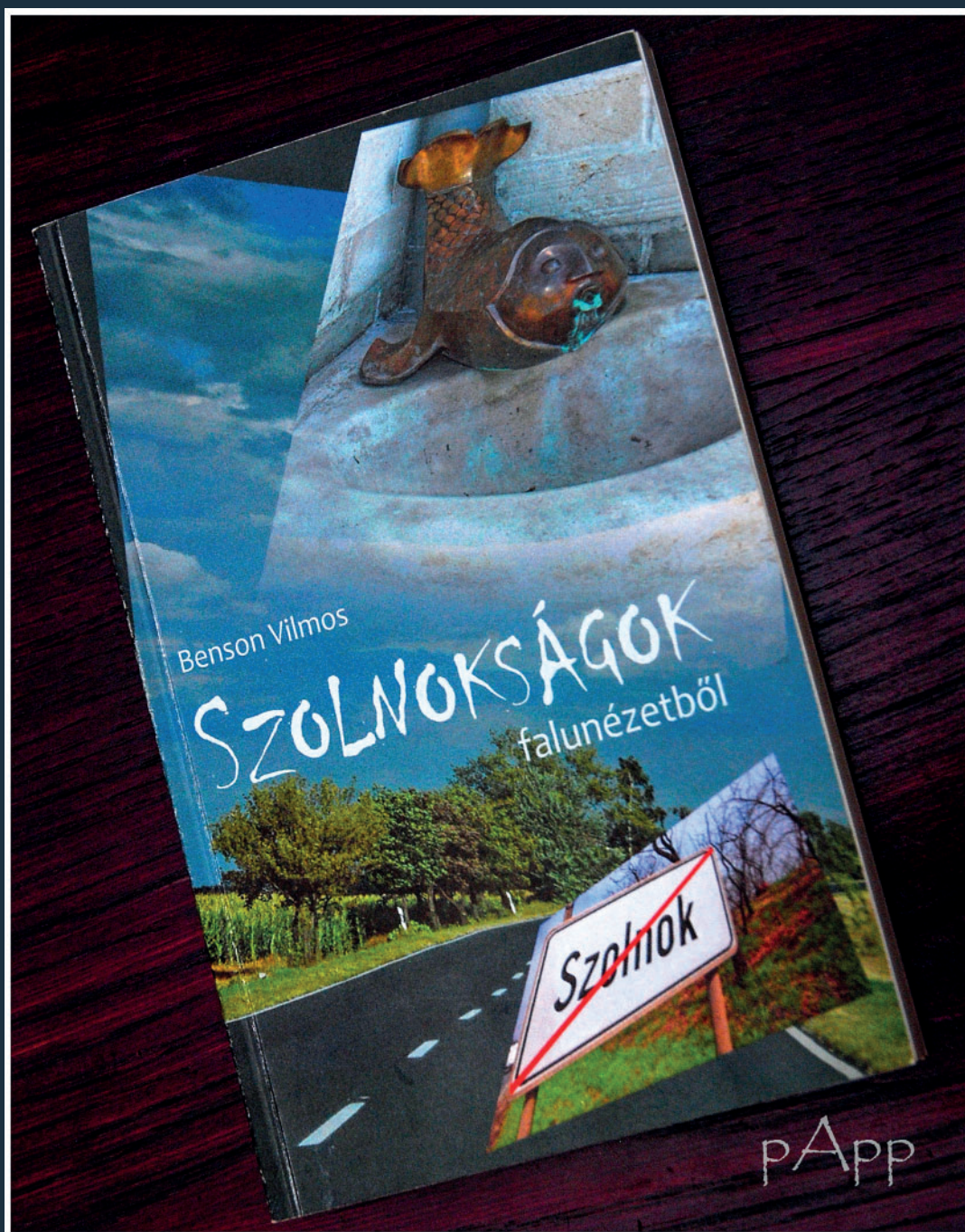
Benson Vilmos

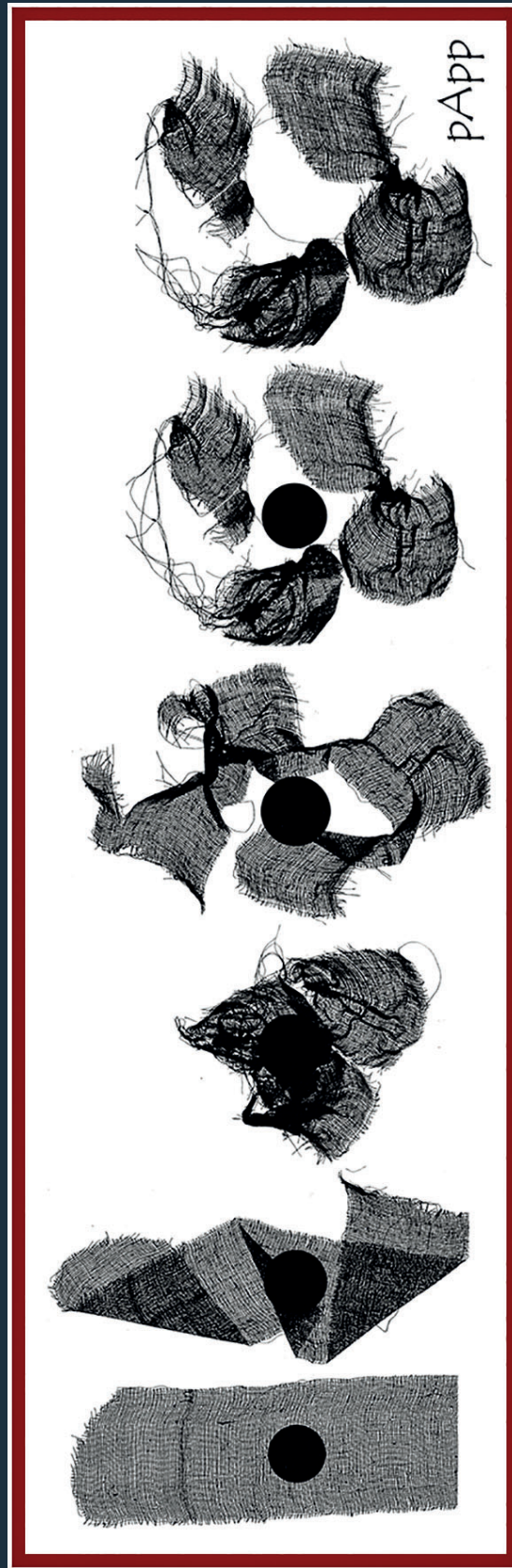


„Rendszerváltó sorsok”



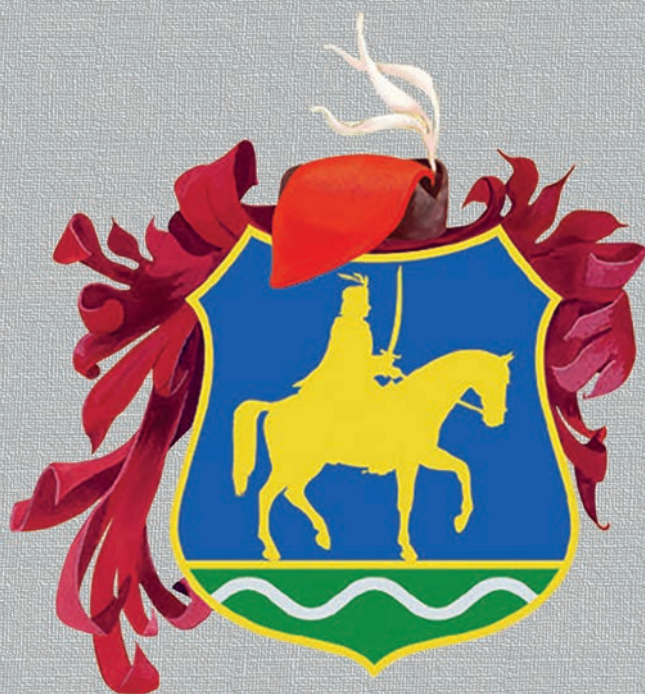






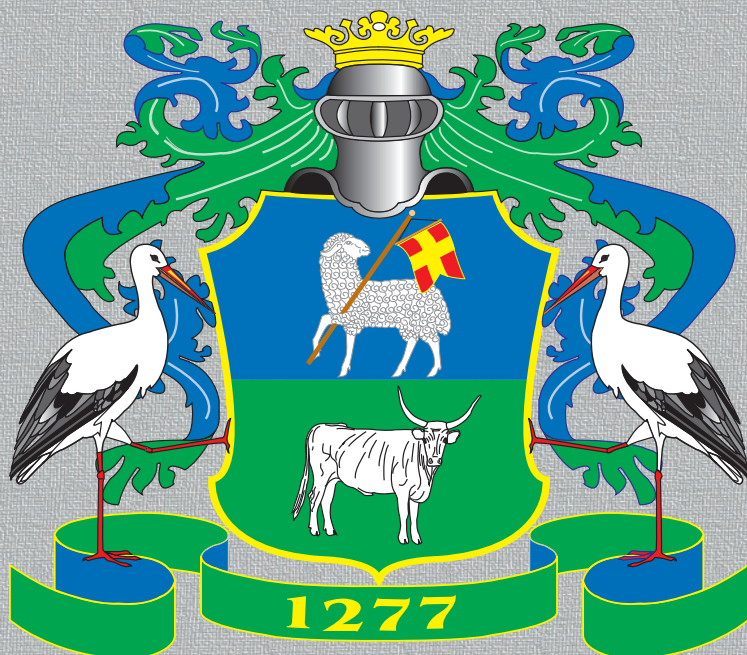
Dr. Benson Katalin: „Orvosegyetemre akarok menni!” című könyvének illusztrációi

Település-címerek



Rákóczifalva





Nagyiván



